

সভাপতিৰ অভিভাষণ
পঞ্চসপ্ততিতম অধিবেশন শূৰালকুছি
২ ফেব্ৰুৱাৰী, ২০২০ খ্ৰীষ্টাব্দ

অসম সাহিত্য সভা

পৰম শ্ৰদ্ধাৰ সুধীবৃন্দ আৰু সভাথলীত সমবেত সাহিত্য প্ৰেমী ৰাইজ, আদৰ্শীয় সমিতিৰ মাননীয় সভাপতি প্ৰমুখ্যে সদস্যসকল, অসম সাহিত্য সভাৰ উপ-সভাপতি সহ কাৰ্য্যনিৰ্বাহক সমিতিৰ সদস্যসকল, প্ৰতিনিধিবৰ্গ আৰু মাননীয় প্ৰাক্তন সভাপতি, অন্যান্য বিষবৰীয়াসকল আৰু আজিৰ সভাৰ মাননীয় উদ্বোধক ডাঙৰীয়া—

মোৰ ভাষণৰ আৰম্ভণীতে মই আপোনালোক সকলোকে সশ্ৰদ্ধ প্ৰণাম জনাইছোঁ, আপোনালোকৰ আশীষ মাগিছোঁ। আপোনালোকে অসম সাহিত্য সভাৰ দৰে জাতীয় অনুষ্ঠান এটাৰ গুৰু দায়িত্ব মোক অৰ্পণ কৰাত মই কৃতজ্ঞতাত মূৰ দোৱাইছোঁ।

আজি মনলৈ আহিছে শীতৰ সেই সন্ধিয়াত মই হাতত সজোৰে ধৰি ৰখা কাগজৰ শোটাৰ-মোটাৰ পৃষ্ঠা দুটাৰ কথা, য'ত লিপিবদ্ধ হৈ আছে মোৰ দুটা কবিতা, যাৰ শব্দবোৰ সঘনাই পৰিৱৰ্তিত ৰূপত মোৰ সমুখলৈ ঈষৎ পোহৰত উঠি আহিছে, বাৰে বাৰে মনে বিচৰাধৰণে সিহঁতক সলাইছোঁ, কাটিছোঁ, ঘ্ৰাণ কৰিছোঁ শব্দৰ সুবাস, ঠিক যেন এটা মেচিনৰ কল-কজাৰ দৰে নতুন ধৰণে সিহঁতক সজাই চাইছোঁ পূৰ্ণতা অনাৰ মাত্ৰাৰে আৰু মই উত্তেজনা-উৎকণ্ঠাত কঁপি উঠিছোঁ, মঞ্চৰ ওপৰৰ পৰা ইজনৰ পাছত সিজনকৈ কবিতা পাঠ কৰি আঁতৰি যোৱা স্বনামধন্য কবিসকলৰ চকুৱে-মুখে উদ্ভাসিত আত্মগৌৰৱৰ আভাত মই আহ্লাদিত হৈছোঁ, শীতৰ সেমেকা বতাহে মোৰ কপালৰ ঘামৰ টোপাল দুটা চুই গৈছে, ঠিক যেন মই বৈ থকা ৰেলখন আহি পৰাৰ ঘোষণাৰ মাধুৰ্য্যে মোৰ নাম ঘোষিত হ'ব, মই আলোকোজ্জ্বল মঞ্চলৈ উঠিম, সমুখৰ মাইকত থিয় হৈ গাই যাম মোৰ কবিতাৰ গান— ! মনলৈ আহিছে, সেই স্কুলীয়া দিনতে ৰঙিয়াৰ বাকৰিত অনুষ্ঠিত অসম সাহিত্য সভাৰ মঞ্চত স্বৰচিত কবিতা পাঠৰ বাবে চলি যোৱা মোৰ অন্তহীন প্ৰতীক্ষাৰ কথা, মনত নাই কবিতা পঢ়িবলৈ সুযোগ পালোঁ নে নাই, মনত আছে যে সাহিত্য সভাৰ গৰিমা আৰু মহিমাই মোক তেতিয়াৰ

পৰাই আকৃষ্ট কৰি পেলাইছে, সভাৰ মঞ্চত উপৰিষ্ট পণ্ডিত প্ৰবৰসকলৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধাত মূৰ দোঁৰোৱাৰ মানসিকতা আৰু গাঢ় কৰি তুলিছে, মনে-প্ৰাণে প্ৰত্যক্ষ কৰিবলৈ লৈছে কেনেদৰে অসম সাহিত্য সভাই মেলিছিল এক বৃহৎ ফুলাম বৰদৈয়া জাপি, যাৰ ছত্ৰছায়াত অসমৰ ভাষা-সংস্কৃতি-সাহিত্য ব'দ-বৰষুণ নেওচি যাত্ৰাপথত আগবাঢ়িছে, সাহিত্য সভা হৈ পৰিছে অসমৰ জাতীয় জীৱনৰ এক বিজয় শোভাযাত্ৰা, সন্মিলিত হৈছে আমাৰ বাবে বহণীয়া জাতি-জনগোষ্ঠী আৰু হৈ পৰিছে এক জাতীয় কণ্ঠস্বৰ, আকাশ-বতাহ বিদিৰ্ণ কৰি নিনাদিত হৈছে 'মৰে অসম জীয়ে কোন, জীয়ে অসম মৰে কোন', হৈ পৰিছে অসম সাহিত্য সভা বুঢ়া লুইতৰ গতিধাৰা, সমৃদ্ধ কৰিছে অসমৰ ভিন্ন গোষ্ঠীৰ সভ্যতা-সংস্কৃতিৰ অমূল্য সম্পদ আৰু সেই লুইতৰ সবল সোঁতত তৰঙ্গায়িত হৈছে বজ্জনিনাদ, 'জয় আই অসম বোল—'

এনে এক শতবৰ্ষ গৰকা, ক্ৰমবৰ্দ্ধমান অনুষ্ঠান এটাৰ সভাপতি পদত বহুৱাই মোক আপ্লুত কৰাত মই আপোনালোকৰ প্ৰতি কৃতজ্ঞ। আহক, এই ছেগতে আমি আটায়ে আমাৰ ভাষা-সাহিত্য-সংস্কৃতিলৈ অহা প্ৰতিটো প্ৰত্যাহ্বানকে আমাৰ যাত্ৰাপথৰ পাথেয় হিচাপে লওঁ, আগুৱাই যোৱাৰ আহ্বান হিচাপে গ্ৰহণ কৰোঁ।

এই শোভাযাত্ৰাৰ সম্পদ হৈ পৰিছে অসমৰ সহস্ৰাধিক বৰ্ষৰ মোহময়ী ইতিহাস, জাতি গঠন প্ৰণালীৰ আপুৰুগীয়া আৰু অনন্য সম্পৰীক্ষা, ইয়াৰ চালিকা শক্তি হৈছে বাবে বহণীয়া ভাষা-সংস্কৃতি, কলা-কৌশলৰ ধ্বজাবাহী অসমৰ ভিন্ন জাতি-জনগোষ্ঠী, অসমৰ নতুন প্ৰজন্মৰ প্ৰতিজন প্ৰতিভূ। হেম বৰুৱাদেৱে কৈছিল যে নিজৰ ভাষা-সংস্কৃতিৰ প্ৰতিও মানুহৰ প্ৰীতি দেশপ্ৰেমৰ এক উজ্জ্বল নভোমণ্ডল, নিজৰ ভাষা বা সাহিত্যৰ প্ৰতি যাৰ প্ৰীতি নাই, সেইজন কেতিয়াও দেশপ্ৰেমিক হ'ব নোৱাৰে। কথাষাৰে আমাক আটাইকে সাহিত্য সভাৰ মজিয়াত উদ্বেলিত কৰি গৈছে, আমাৰ মনৰ মহাশূন্যত আন্দোলিত হৈছে বেজবৰুৱাদেৱৰ বাণী— 'মাতৃভূমি আৰু মাতৃভাষাতকৈ কিবা সোৱাদৰ বস্তু এই পৃথিৱীত আছে নে ক'ব নোৱাৰোঁ। মানুহ যিমান কি নিজ দেশ আৰু নিজ মাতৰ পৰা আতঁৰি থাকক, হেজাৰ সি মুখেৰে স্বদেশ আৰু স্বভাষাদোহী হওক, তাৰ অন্তৰ যদি সাঁচকৈয়ে মানুহৰ অন্তৰ হয়, তেন্তে সি মাতৃভূমিৰ নামত দ্ৰৱ নহৈ নোৱাৰে।' এনে এক তাড়না প্ৰবাসী অসমীয়াৰ বাবেও হৈ পৰিছে কেন্দ্ৰাভিমুখী বল, যাৰ ফল হিচাপে দেশ-বিদেশৰ ঠাই বিশেষত প্ৰত্যক্ষ হৈছে অসম সাহিত্য সভাৰ

(৩)

শাখা, অসম মাতৃক অৰ্চনা কৰাৰ নিত্য নতুন প্ৰয়াস। আজিৰ এই পবিত্ৰ দিনটোত আমি বিশ্বৰ চুকে-কোণে সিঁচৰতি হৈ থকা এইসকল সাহিত্যানুৰাগী আৰু মাতৃভাষাৰ সেৱককো আঁকোৱালি লৈছোঁ।

বৰফৰ শুভ্ৰতাৰ মাজত থিয় হৈ থকা লঠাঙা মেপল বৃক্ষৰ স্থিতিয়ে আনি দিছে এক অপূৰ্ব পৰিৱেশ, ভৰিৰ জোতা সোমাই গৈছে বৰফৰ কপাহতুল্য কোমলতাৰ নাতি গভীৰতাত, গৰম চোলাৰ আভৰণ ভেদি সোমাই আহিছে শীতৰ প্ৰকোপ, মই খোজৰ বেগ কৰি দিছোঁ ত্বৰাশ্বিত, চুলি-কপাল, সমস্ত দেহৰ ওপৰতে শেৱালি ফুলৰ দৰে বৰফৰ তুলা সৰি পৰিছে আৰু মই বৈ গৈছোঁ কাষেৰে পাৰ হ'বলৈ ধৰা অচিনাকি ব্যক্তিজনৰ ইংগিতত, ইংৰাজীতে তেওঁক সুধি পেলাইছোঁ “কিবা কথা আছিল” নেকি? চশমাযোৰ তেওঁৰ নাকৰ ওপৰলৈ উঠি গ'ল আৰু কিবা এটা শব্দ তেওঁৰ মুখৰ পৰা উফৰি অহাৰ আগেয়ে জেপৰ পৰা কম্পিউটাৰৰ টেবলেট এটা হাতলৈ উঠি আহিল, তেওঁ তাত লিখি সুধিলে মই কোন দেশৰ পৰা আহিছোঁ আৰু তেওঁৰ সৈতে মোৰ কিছু সময় কথা-বাৰ্তা চলিল— মই লিখি দিওঁ তেওঁৰ কম্পিউটাৰৰ সঁজুলিত, তেওঁ লিখি দিয়ে মোক তাৰে উত্তৰ, গম পালোঁ তেওঁ এছিয়া মহাদেশৰ অন্য এখন দেশৰ পৰা আমেৰিকালৈ আহিছে, মোৰ বিশ্ববিদ্যালয়তে গৱেষণা কৰিছে, ইংৰাজী এতিয়াও শিকা নাই ক'বলৈ, শিকিব, কিন্তু আঁতৰি যোৱাৰ আগতে কৈ গ'ল তেওঁ নিজৰ ভাষাক লৈ গৌৰৱ কৰে, নিজৰ সাহিত্য-সংস্কৃতি তেওঁৰ বাবে স্বাভিমানৰ মূল কথা!

ভবা নাযায় যে বিশ্বত এনে কোনো জাতি থাকে বা ভাষিক গোষ্ঠী থাকে, যিয়ে নিজৰ ভাষা-সাহিত্য আৰু জন্মভূমিক লৈ গৌৰৱ নকৰে। ডঃ মহেশ্বৰ নেওগ ডাঙৰীয়াই লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাৰ বিষয়ে কোৱা কথাষাৰে আমাক তেনে এক কথাৰে ইংগিত দিয়ে— ‘দীৰ্ঘকাল ব্যাপি তেওঁ সুদূৰ সম্বলপুৰত প্ৰবাসী হৈ আছিল যদিও লক্ষ্মীনাথৰ প্ৰাণটো অসমৰ হাবি-বন, পৰ্বত-কন্দৰ, মৰমৰ ছিৰি লুইত আৰু ৰংপুৰৰ বুকুতহে পানীত হাঁহ চৰাদি চৰি ফুৰিছিল।’ অসমীয়া ভাষা-সাহিত্যৰ শ্ৰীবৃদ্ধি আৰু প্ৰসাৰণৰ মুখ্য কথাই হ'ব লাগিব আমি কেনেদৰে এক উপাদেয় পৰিৱেশ আৰু বাতাবৰণ সৃষ্টি কৰিব পাৰোঁ যাৰ ফলত ভাষাটো কোৱা, পঢ়া আৰু লিখাক লৈ আমি স্ব-গৌৰৱবোধ কৰিব পাৰোঁ আৰু আমাৰ ঐতিহাসিকভাৱে প্ৰাচীন আৰু অন্যান্য ভাৰতীয় ভাষাৰ সৈতে সমতুল্য আমাৰ ভাষাৰ পৌৰাণিক ইতিহাসক লৈ স্বাভিমानी হ'ব পাৰোঁ। আজিকালি সঘনাই

আলোচিত বিষয়টো হ'ল যে আমাৰ নিজৰ ভাষাত শুদ্ধকৈ কথা কোৱা, সাহিত্য সৃষ্টি কৰা বা লিখা-মেলা কৰা আৰু পঢ়াৰ ওপৰত আমাৰ থাকিবলগীয়া আত্মগৌৰৱৰ আমি ক্ৰমশঃ ক্ষুণ্ণ হ'বলৈ এৰি দিছোঁ, ইজনে সিজনৰ লগত আমাৰ ভাষাত ভাবৰ আদান-প্ৰদান কৰাৰ সময়ত হীনমন্যতাত ভোগা বুলিও আক্ষেপ প্ৰকাশ কৰা দেখা যায়, ঠিক যেন লিংগুচাইড, লেংগুৱেজ ডেথ বা ভাষামৃত্যু অথবা লেংগুৱেজ শ্বিফট, যাৰ দ্বাৰা প্ৰভাৱশীল অন্য ভাষা আগ্ৰাসনৰ আগজাননীৰ কথা ক'বলৈ বিচৰা হৈছে। কথাবোৰ বিভিন্ন মঞ্চত, মানুহৰ প্ৰাত্যহিক কথা-বতৰাত, ভাষা-সাহিত্যৰ আড্ডাত সতকাই শুনিবলৈ পোৱা যায়। যদিও এনেধৰণৰ বা-বিতৰ্ক আগৰপৰাই শুনি আহিছোঁ, সাম্প্ৰতিক সময়ত গোলকীকৰণে ভাঙি দিয়া ভৌগোলিক সীমাৰ দ্বাৰা আহুত মুক্ত সমাজ জীৱনে তুলনামূলকভাৱে জনসংখ্যাৰ হাৰত কমসংখ্যক মানুহে কোৱা বুলিয়ে অসমীয়াভাষী লোকৰ মাজত এক শংকা-সংশয়ৰ বাতাবৰণ সৃষ্টি কৰাটো আমি লক্ষ্য কৰিছোঁ যদিও অন্য এক সমান্তৰাল ধাৰাৰ সঁতিয়েও আমাৰ দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰিছে, য'ত দেখা গৈছে নতুন প্ৰজন্মৰ বহু যুৱক-যুৱতী অসমীয়া ভাষাত লিখাৰ উৎসাহত ব্ৰতী হৈছে, অনলাইন অসমীয়া ভাষাৰ আলোচনীৰ জন্ম দি অহৰহ সৃষ্টি কৰি গৈছে নিজস্ব ভাষাৰ ৰচনাৰাজি, অসমীয়া গ্ৰন্থ-আলোচনী ছপা মাধ্যমত প্ৰকাশ কৰাৰ প্ৰয়াসত নিমগ্ন হৈছে, চুকে-কোণে সিঁচৰতি হৈ থকা লোকগীত-মাতৰ পুনৰুদ্ধাৰত নামি পৰিছে। কথাটো ঠিক যে কিছু আগ্ৰাসী ভাষাৰ ছুনাৰিক আমি প্ৰত্যাহান হিচাপে ল'বলগীয়া হৈছে, আমাৰ নিজৰ ভাষা-সংস্কৃতিৰ ইতিহাসৰ প্ৰাচীনতা সম্বন্ধীয় জ্ঞান-গৰিমা সঠিক মানত নতুন প্ৰজন্মৰ সমুখলৈ আনি দিব পৰা নাই, স্কুল-কলেজৰ পাঠ্যক্ৰমৰ পৰা সেইবোৰ ক্ৰমশঃ নিৰুদ্দেশ হৈছে আৰু ৰাইজৰ চকুৰ পৰা আমাৰ মহিমামণ্ডিত ঐতিহাসিক অধ্যায়সমূহ, সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ জয়যাত্ৰাৰ গুণগানবোৰ কিছু ম্লান পৰি আহিছে, যাৰ ফলত ইতিহাসৰ পৰা আহিব পৰা আমাৰ স্বাভিমানৰ স্ৰোত কিছু পৰিমাণে হ'লেও স্তিমিত হোৱাৰ উপক্ৰম হৈছে। তথ্যগতভাৱে প্ৰমাণিত হৈছে যে ভাৰতীয় বহু ভাষাৰ তুলনাত অসমীয়া ভাষাই বহু পুৰণি কালতে সুনাম অৰ্জাৰ নজিৰ আছে আৰু ভাষাতত্ত্ববিদে সেইসমূহক নতশিৰে স্বীকাৰো কৰি গৈছে। দোহাৰিব পাৰি যে হেম সৰস্বতী, মাধব কন্দলি, হৰিবৰ বিপ্ৰ, শংকৰদেৱৰ দৰে পুণ্যাঙ্কোকৰ সৃষ্টিয়ে আমাৰ ভাষা সাহিত্যক দিয়া সুদৃঢ় পৃষ্ঠভূমিৰ উপৰিও শিলালিপি-

তাত্ৰলিপিৰ প্ৰাচীন ইতিহাস এইবোৰৰ সাক্ষী বৈছে, অথচ আমি সু-সংহতভাৱে সেইবোৰ বহিঃসমাজলৈ আগবঢ়াই দি অসমীয়া ভাষাৰ স্বৰ্ণিল স্থিতিক সাব্যস্ত কৰাত সঠিক সফলতা পোৱা নাই, যাৰ ফলত সৰ্বভাৰতীয় প্ৰেক্ষাপটত আমি সঘনাই আমাৰ ভাষাৰ স্বকীয়ত্ব আৰু ইতিহাস সমৃদ্ধি সন্দৰ্ভত প্ৰশ্নৰ সম্মুখীন হ'বলগীয়া হওঁ, আমাৰ ন্যায্য স্বীকৃতি প্ৰাপ্তিত সমস্যা আহি পৰে, যেনে ইউনিকোডত আমাৰ ভাষাত যথাযথ স্বীকৃতি প্ৰদান আদিৰ সমস্যা। এইবোৰৰ পৰা এটা কথাই প্ৰতীয়মান হয় যে আমাৰ ভাষা-সাহিত্যৰ ইতিহাসৰ গৰিমা আমি নতুন প্ৰজন্মৰ জ্ঞাতাৰ্থে সহজলভ্য কৰি তোলা উচিত, সৰ্বভাৰতীয় পৰ্যায়ত আগবঢ়াই দিব লাগে আশ্ৰাসী মনোভাৱেৰে। অসম সাহিত্য সভা অকল সাহিত্যিকৰ মঞ্চ বুলিলে ইয়াক ঠেক গণ্ডীৰ ভিতৰত ৰাখি থোৱা হ'ব, সাহিত্য অনুৰাগীৰ লগতে আমাৰ ভাষা-সংস্কৃতিৰ সৌন্দৰ্য বৃদ্ধি পোৱা, শ্ৰদ্ধা আৰু স্নেহ ৰখা সকলোৰে বাবে ইয়াৰ দুৱাৰ উন্মুক্ত, সেয়ে সভাই এনে এক পৰিৱেশ সৃষ্টি কৰা উচিত, যাৰ ছত্ৰছায়াত থিয় হৈ আটায়ে ভাষাটো কোৱা আৰু পঢ়াত আত্মগৌৰৱ অনুভৱ কৰে। আমাৰ দৈনন্দিন জীৱনৰ যিবোৰ কথা বা দৃশ্যৰাজিয়ে আমাক ভাষাটোৰ সৰ্বব্যাপী ধাৰণাটোলৈ আঙুলিয়াই দিয়ে, তাৰ ওপৰতো গুৰুত্ব দিলে ভাষাৰ ব্যৱহাৰ আৰু প্ৰসাৰিত হোৱাৰ সম্ভাৱনা অধিক হৈ পৰে, যেনে অফিচ-কাছাৰী, দোকান-পোহাৰ, বজাৰ-সমাৰত ওলমি থকা নামফলকত এই ভাষাৰ প্ৰয়োগে এনে এক সুচল বাতাবৰণ সৃষ্টি কৰিব পাৰে। এই সম্পৰ্কত চৰকাৰী বিভাগৰ দায়িত্ব থকাৰ লগতে আৱশ্যকীয় আইনব্যৱস্থাৰ জৰিয়তে কামবোৰ কৰাৰ লগতে সাহিত্য সভাইও সংশ্লিষ্ট বাণিজ্য সংস্থা আদিৰ সৈতে আলোচনাত মিলিত হ'ব পাৰে, স্থানীয় ভাষাত লিখা ফলকসমূহে স্থানীয় উপভোক্তাক আকৃষ্ট কৰি বাণিজ্যলৈ আনি দিব পাৰে এক ইতিবাচক প্ৰভাৱ। চৰকাৰী কাৰ্যালয়সমূহত অসমীয়া ভাষাত কামকাজ কৰাৰ ব্যৱস্থাটো কাৰ্যকৰী নকৰাটো অতি পৰিতাপৰ কথা। এই বিষয়টোৰ ওপৰতো আমি সকলোৱে চকু দিয়া প্ৰয়োজন।

লিখা, পঢ়া, কোৱা আৰু স্বাভিমানে হোৱা— এনেকুৱা এক জাতীয় লহৰে আমাৰ আকাশ-বতাহ কেতিয়া আন্দোলিত কৰিব? ভাষা এটা কোৱা, পঢ়া আৰু লিখাৰ ত্ৰিপদী বিভাগত আনুসঙ্গিক বহু কথাই সোমাই পৰে। বিভিন্ন প্ৰভাৱশালী ভাষাৰ নতুন নতুন শব্দই আমাৰ ভাষাগৃহৰ দুৱাৰত নিতৌ টোকৰ

মাৰেহি, দেখা পাওঁ যে তাৰে কিছুৰে গম নোপোৱাকৈয়ে আমাৰ গ্ৰহণযোগ্যতাৰ সুযোগেৰে দৈনন্দিন কথা-বতৰাৰ সংগী হৈ পৰিছে, জীৱন-জীৱিকাৰ সৈতে সংপৃক্ত হৈ লিখা-পঢ়া-কোৱাত স্থান লভিছে, আমাৰ ভাব হৈছে— সেইবোৰে তেনেদৰেই চলি থকা উচিত, আমাৰ পৰিভাষাৰ কোষলৈ অহাৰ আগেয়ে সেইবোৰে আমাৰ ভাষাত নিগাজিকৈ গোঁজ পুতি লৈছে। আচলতে দেখা যায় যে এনেদৰে গজ্জগজীয়া ৰূপত ভাষাৰ অংগ হৈ পৰা শব্দবোৰ আমি হয়তো তেনেদৰে আঁকোৱালি ল'ব লাগিব, যেনেদৰে গম পালোঁ গম নোপোৱাকৈয়ে আহি পৰিল নব্য প্ৰযুক্তিৰ এই শব্দবোৰ— স্মাৰ্টফোন, ইণ্টাৰনেট, কম্পিউটাৰ, ৱাইফাই ইত্যাদি। এনেদৰেই নতুন শব্দৰ মেজিকে আমাৰ ভাষালৈ আনি দিলে নতুন চমক আৰু আমি সেইবোৰ আদৰি লোৱাত জোৰ-জবৰদস্তিৰে বাধা প্ৰদানো কৰা নাই বা সেইবোৰে আমাৰ শব্দৰ ভাণ্ডাৰ চহকী কৰাতো কাৰ্পণ্য কৰা নাই, সেইবোৰ বাস্তৱিকতে সময়ৰ আহ্বান বুলিয়ে লৈছোঁ। কিন্তু দেখা যায় যে অসমীয়া ভাষাৰ কুম্ভিত বহুতো বাহিৰৰ শব্দৰে পৰিভাষা আমাৰ দৈনন্দিন জীৱনত খাপ খাই পৰিছে, নিয়মিত লিখা-কোৱা কামত সেইবোৰৰ সঘন প্ৰয়োগ ঘটিছে; যেনে, পি ডব্লিউ ডিৰ বাবে গড়কাপ্তানি, এৰোপ্লেনৰ বাবে উৰাজাহাজ, বাছষ্টেচনৰ বাবে বাছ আস্থান, অডিটৰিয়ামৰ বাবে প্ৰেক্ষাগৃহ, গ্লোবেলাইজেচনৰ বাবে গোলকীয়কৰণ আদি শব্দবোৰ ক'বলৈ বা পঢ়িবলৈ আমাৰ খোকোজা নালাগে, কাৰণ সেইবোৰৰ নিৰ্মাণত আহি পৰিছে মধুৰতা, স্বতঃস্ফূৰ্ত ভাবপ্ৰকাশৰ সুচলতা। আমি প্ৰযুক্তি, বেপাৰ-বাণিজ্য, অৰ্থনীতি, ৰাজনীতি বা সমাজ বিষয়ৰ নতুন শব্দ আমদানি কৰাৰ সময়ত এটা কথা মনত ৰাখিলে ভাল যে তেনে শব্দবোৰ পৰাপক্ষত বজাৰত চলিত ৰূপ পোৱাৰ সময়তে বিলম্ব নকৰি তাৰ অসমীয়া প্ৰতিশব্দৰ ব্যৱস্থা কৰি ল'ব লাগে, যাতে সেইবোৰ আমাৰ দৈনন্দিন জীৱনৰ অংগ হৈ পৰে আৰু ব্যৱহাৰো ব্যাপক হৈ পৰে, নহ'লে ইংৰাজী ভাষাৰ শব্দৰ প্ৰতি ক্ৰমাৎ বাঢ়ি যোৱা ঋণগ্ৰস্ততাই এটা সময়ত লেংগুৱেজ শ্বিফ্টৰ জৰিয়তে আমাৰ নিজস্ব ভাষাৰো স্থিতিত সমস্যা আনি দিব পাৰে, গম নোপোৱাকৈয়ে আমি ক্ৰমশঃ হেৰুৱাই আহিম আমাৰ ভাষাৰ মধুৰতা আৰু ব্যাপকতা। বিজ্ঞ লোকৰ এখন সমিতিৰ দ্বাৰা এনেবোৰ নতুন ইংৰাজী শব্দৰ তৎকালীনভাৱে সুচিন্তিত আৰু স্থানীয় গোলকৰ অসমীয়া ৰূপ দি ৰাইজৰ মাজত প্ৰচলনৰ ব্যৱস্থা কৰাৰ কথা ভাবিব পৰা যায়। সাহিত্য সভা আৰু অন্যান্য ব্যক্তিৰ এক সন্মিলিত দল এনে মহান কামত ব্ৰতী

হ'ব পাৰে। আনুষংগিক প্ৰসংগ এটাও ইয়াত উনুকিয়াব পাৰি, সেয়া হ'ল ইংৰাজী শব্দৰ লিপ্যন্তৰৰ বিষয়টো। একে ইংৰাজী শব্দৰে ভিন ভিন ৰূপত অসমীয়া লিপিত লিখাৰ উদাহৰণ বহুতো আছে, সেইবোৰো একে ৰূপত সৰ্বজন গ্ৰাহ্য কৰি ছপা বা লিখা কামত ব্যৱহাৰ কৰিলে ভাল হয়। ইয়াতো আমাক প্ৰয়োজন হ'ব এক সুচিন্তিত ব্যৱস্থা, য'ত জড়িত হ'ব লাগিব এই ক্ষেত্ৰত পাৰদৰ্শিতা থকা লোক, ভাষাবিজ্ঞানৰ পণ্ডিত, শিক্ষা প্ৰতিষ্ঠান, প্ৰযুক্তিবিদ, সংবাদ মাধ্যমৰ গণ্য-মান্য ব্যক্তি, যাতে শব্দবোৰৰ লিপ্যন্তৰ এক স্বীকৃত মানদণ্ডৰে ৰূপাংকিত হয়, সেইবোৰৰ প্ৰচলন আৰু প্ৰসাৰত গুৰুত্ব আহি পৰে। সম্প্ৰতি কিছু অসমীয়া বৰ্ণৰ ইংৰাজী ৰূপান্তৰ কেনে হোৱা উচিত সেই লৈও বৰ বিশৃংখল অৱস্থা চলি থকা দেখা যায়, বহুতে অসম শব্দটো ইংৰাজীত লিখোঁতে 'স'ৰ ঠাইত 'এক্স'ৰ ব্যৱহাৰ কৰিছে, কোনোবাই আকৌ এটা 'এছ' দিয়েই কামফেৰা সামৰিছে। 'শ, য, চ, ছ' আদি বৰ্ণসমূহৰ ব্যৱহাৰ ইংৰাজী শব্দৰ অসমীয়া ৰূপত কেনেদৰে কৰা হৈছে' ধৰণৰ জাতীয় বিতৰ্কও আজিলৈকে সৰ্বজনগ্ৰাহ্য ৰূপত সমাধা কৰিব পৰা নাই, হুজুগতে কথাবোৰ চলাই থকা হৈছে, বৰ্ণৰ ব্যৱহাৰ আৰু লিখনত যেন 'নিয়মহীনতাই নিয়ম' বুলি মানি লোৱা হৈছে। কথাবোৰ সুচিন্তিত ৰূপত বিশ্লেষণ কৰি চোৱা উচিত, সময়োপযোগী বিধি-বিধানৰ প্ৰয়োজন আজিৰ সময়ৰ আহুন। এনেবোৰ সমস্যাৰ সমাধানে আমাৰ ভাষাৰ গ্ৰন্থৰাজিৰ অনুবাদ আদিতো ইতিবাচক প্ৰভাৱ পেলাব। বিভিন্ন সচেতন আৰু অসমীয়া ভাষাৰ অনুৰাগী ব্যক্তিসকলৰ মাজত এই বিষয়টোৱেও ঠাই পাইছে যে অকল বাণিজ্য প্ৰতিষ্ঠান, চৰকাৰী-বেচৰকাৰী প্ৰতিষ্ঠানৰ নামফলকৰ উপৰি বহু সময়ত প্ৰকাশিত বিজ্ঞাপন বা ৰাস্তাত আঁৰি থোৱা বিজ্ঞাপনৰ ডাঙৰ ডাঙৰ হোৰ্ডিংসমূহত অশুদ্ধ অসমীয়া ভাষা আৰু ভুল বানানৰ শব্দই সেইবোৰ দৃষ্টিকটু কৰি তোলে, বহু সময়ত আমাৰ ভাষাক পেংলাই কৰা যেন বোধ হয়। এইধৰণৰ বিষয়তো আমি গুৰুত্ব দিয়াটো প্ৰয়োজন। কাৰণ ডাঙৰ ডাঙৰ হৰফেৰে যেতিয়া অশুদ্ধ বাক্য বা শব্দ আমাৰ আগত সঘনাই দাঙি ধৰি বাৰে-বাৰলুৱা শব্দৰ আমদানি কৰিবলৈ যোৱা হয়, সিয়েই এটা সময়ত সাধাৰণ ৰাইজৰ মাজত প্ৰচলন হোৱাৰ বিপদ আহি পৰে। বিজ্ঞাপনৰ সৈতে জড়িত বিভিন্ন পক্ষই এই সম্পৰ্কত গুৰুত্ব দিব লাগিব, যাতে শুদ্ধ ভাষাত শুদ্ধ বানানেৰে বিজ্ঞাপনৰ বাণী দাঙি ধৰা হয়। সাহিত্য সভাই এই বিষয়তো বিচাৰিলে সংবাদ মাধ্যম, বিভিন্ন বিজ্ঞাপনৰ এজেন্সী, প্ৰতিষ্ঠানৰ

(৮)

জনসম্পর্কৰক্ষী বিষয়া আদিৰ সৈতে মিলিত হৈ প্ৰাসংগিক কৰ্মশালা আদিৰ ক্ষেত্ৰত আগভাগ ল'ব পাৰে।

আমি কথা পাতি আছিলোঁ অসমীয়া ভাষা কোৱা, পঢ়া আৰু লিখা সম্পৰ্কত প্ৰয়োজন হোৱা এক সুস্থ আৰু গতিশীল পৰিৱেশ ৰচনাৰ ক্ষেত্ৰত কেনেবোৰ বিষয় আমাৰ বাবে জৰুৰী হৈ পৰিছে। মনত ৰাখিবলগীয়া কথা যে অসমৰ চুকে-কোণে, গাঁৱে-ভূঁয়ে, পৰ্বতে-পাহাৰে বিভিন্ন জাতি-জনগোষ্ঠীৰ ভাষিক উন্নতি আৰু বিৱৰ্তনৰ সুন্দৰ গতিয়ে অসমীয়া ভাষাক বহুক্ষেত্ৰত সংযোগী ভাষাৰ ৰূপলৈ অগ্ৰসৰ কৰিছে। বড়ো, কাৰ্বি, মিচিং, ৰাভা, ডিমাচা, তিৱা আদি ভাষাগোষ্ঠীৰ লোকৰ মাজত সৃষ্টি হোৱা ভাষা-সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ ৰূপৰেখাই অসমীয়াৰ শ্ৰীবৃদ্ধি কৰাৰ লগতে সংযোগী ভাষা হিচাপে ইয়াৰ গুৰুত্বও বঢ়াই তুলিছে। অসম সাহিত্য সভাই অন্যান্য ভাষিক জনগোষ্ঠীৰ সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ গৌৰৱময় ইতিহাস, অনুভূতি-অনুকম্পাক সংগী কৰি যাত্ৰাপথত একেলগে অগ্ৰসৰ হোৱাৰ যি অংগীকাৰ লৈছে, সেয়া আমাৰ সকলোৰে বাবে অতি আদৰ্শীয় বিষয়। এই যাত্ৰা নিৰন্তৰ চলাই ৰখাৰ সংকল্প যেন আগলৈ আৰু হয়, তাত আমি মনোনিৱেশ কৰিব লাগিব; আৰু সেয়া সম্ভৱ হ'ব, যদিহে আমি আটাইয়ে মুকলি মনেৰে সহোদৰৰ ৰূপত সমৰ্থনৰ গৌৰৱ যাত্ৰাত সহচৰ হওঁ। জনা উচিত যে অসমৰ বিভিন্ন জাতি-উপজাতি, জনগোষ্ঠীৰ মাজত অসমীয়া ভাষাক যদি সংযোগী ভাষা আৰু পাৰস্পৰিক ভাব বিনিময়ৰ সেতু হিচাপে লোৱা নাযায়, অন্য কোনোবা আত্মসী ভাষাই সেই স্থান অধিকাৰ কৰিলে আমাৰ আটাইৰে বাবে আহি পৰিব ভাষা হেৰোৱাৰ সংশয়, 'লেংগুৱেজ ডেথ'ৰ শংকা। আমাৰ ভাষা-সাহিত্যৰ যাত্ৰাপথ মহিমামণ্ডিত আৰু বৰ্ণিল কৰি তুলিবলৈ আমি ইংৰাজী শব্দ এটাৰ অসমীয়া প্ৰতিশব্দৰ লগতে আমাৰ অন্যান্য জনগোষ্ঠীয় ভাষাৰো প্ৰতিশব্দবোৰ উল্লেখ থকা এখন অভিধানৰ প্ৰয়োজন, সেইখন ছপা ৰূপত পোৱাৰ উপৰি আমি অনলাইন অভিধান হিচাপেও পালোঁ, মন গ'লেই অসমীয়া লিখিবৰ সময়ত তললৈ নামি অহা কম্পিউটাৰৰ তালিকা এখনত সেই শব্দবোৰ ওলাল, আৰু বাছি ল'লো শব্দ এটা, যিটো হয়তো অসমৰ কোনো ভাষিক জনগোষ্ঠী বড়ো, তিৱা, মিচিং আদিৰো হ'ব পাৰে, যাৰ ফলত তেনেবোৰ সুললিত শব্দ অসমীয়া সাহিত্য সৃষ্টিত সোমাই পৰিল আৰু নতুন নতুন শব্দৰ ভাঙৰেৰে আমাৰ ভাষা চহকী হ'ল, সাহিত্য ৰচনাত বৰ্ণালী সৃষ্টি হ'ল। কথাখিনি নিশ্চয় ভাবি চাব পাৰি এইকাৰণেই যে

অসমীয়া ভাষাই ইয়াৰ দ্বাৰা এক বৰলুইতৰ ৰূপ ল'লে, তাৰ গতিধাৰাত আহি পৰিল অন্যান্য ভাষিক গোষ্ঠীৰ নদী-উপনদী আৰু অসমীয়া ভাষাক কৰি তুলিলে এক শক্তিশালী সংযোগী মাধ্যম। আমি অৱগত যে অসমীয়া ভাষাৰ বৈশিষ্ট্যই হ'ল ইয়াত সোমাই পৰা, অন্তৰ্গত হোৱা ভিন্নবৰ্ণীয়া থলুৱা জনগোষ্ঠীৰ অপূৰ্ব শব্দৰ বৈচিত্ৰ্য, ভাব-অনুভূতিৰ সমাহাৰ— তাহানিৰে পৰা চলি অহা এই প্ৰক্ৰিয়াক আমি আৰু ত্বৰান্বিত কৰিলে অসমীয়া ভাষাৰ গ্ৰহণযোগ্যতা ভিন্ন ভাষিক জনগোষ্ঠীৰ মাজত বৃদ্ধি পাব বুলি নিশ্চয়কৈ আশা কৰিব পাৰি।

অসমীয়া ভাষাত লিখা-মেলা কৰা, সাহিত্য সৃষ্টি কৰা সম্পৰ্কত ইতিমধ্যে ইণ্টাৰনেটত অনুশীলন চলিছে, য'ত অন্য এটা কথাও যোগ দিব পাৰি যে বিভিন্ন এপ্লিকেচন বা প্ৰয়োগৰদ্বাৰা লিখন প্ৰণালীটোত বহুতো উদ্যমী ব্যক্তিয়ে উদ্ভাৱন কৰা কী-ব'ৰ্ডবিলাকৰ সহায়ত লিখাৰ যিবোৰ সুবিধা আগবঢ়োৱা দেখা গৈছে, সেইবোৰ এটা সুসংহত মঞ্চলৈ আনি আন আন কথাবোৰ, যেনে ব্যাকৰণ আৰু বানান পৰীক্ষণ বা অৰ্থ নিৰ্ধাৰণ জাতীয় সুবিধাবোৰ আমি একত্ৰিত কৰাৰ প্ৰয়াস কৰিব পৰা নাযায়নে? ইয়াৰ ফলত আমাৰ ভাষাটোৰে কম্পিউটাৰত লিখাৰ সহজাত প্ৰবৃত্তিটোও গঢ় লৈ উঠিব বুলি ভাব হয়। তদুপৰি, অসমীয়া ভাষাটো শুদ্ধকৈ লিখা আৰু কোৱাৰ বাবে স্কুলীয়া দিনতে কৰা অনুশীলনে আমাক সেইদিশত আগবাঢ়ি যোৱাত প্ৰেৰণা দিয়ে, আগ্ৰহ জন্মায়। বহুতো স্কুলত আজিকালি গণিত বা ইংৰাজী শিক্ষণপ্ৰণালীৰ ওপৰত গ্ৰীষ্মকালীন বন্ধৰ সময়ত বিশেষ প্ৰশিক্ষণৰ কৰ্মশালা আয়োজন কৰা সঘনে দৃষ্টিগোচৰ হয়। এইধৰণে বিশেষ কৰ্মশালা অসমীয়া পঢ়োৱা শিক্ষকৰ বাবেও যদি নিয়মিত আৰু সুসংবদ্ধ ৰূপত অনুষ্ঠিত কৰা যায়, য'ত অসমীয়া ভাষা শিক্ষার্থীৰ বাবে পাঠবোৰ প্ৰাণময় আৰু আকৰ্ষণীয় ধৰণে স্কুল-কলেজত শিকোৱাৰ আদৰ-কায়াদাৰ তালিম দিব পাৰি, সেই অনুশীলনে নিজৰ ভাষা-সাহিত্যৰ প্ৰতি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ আগ্ৰহ বৃদ্ধি কৰিব বুলি আশা কৰিব পাৰি। এনেকুৱা কৰ্মশালাত ইংৰাজী আৰু অসমীয়া স্কুলৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীক জড়িত কৰিলে উপকাৰ হ'ব।

মোৰ ভাষাই মোৰ আশা। শিশুৰ মৌসনা মাতেৰে শূন্য যায় জাতীয় আশাৰ ধ্বনি। জানো যে শিশুকালত সাধুকথাৰ প্ৰতি এক অনাবিল আকৰ্ষণ থাকে, ইয়াৰ ফলত শিশুমনত কৌতূহলৰ ভাবধাৰা বাঢ়ে, প্ৰশ্ন সোধাৰ বা নতুন কথা জনাৰ ইচ্ছা পূৰ্ণ হয়। এইটো বয়সতে সিহঁতে সোৱাদ বিচাৰে এখন

মেজিকৰ পৃথিৱীৰ! হয়তো আজিৰ ব্যস্ত পৃথিৱীত আপুনি এনে এক যাদুময় সন্ধিয়াৰ কথা ভাবিবলৈ কঠিন হ'ব— জোনাকে ধুই পেলোৱা চোতালত পাৰি দিয়া চাৰিত বহিছে তামোলৰ পিক লগা মুখৰ আইতা, হেমন্তৰ ৰি'ব ৰি'ব বতাহে কঁপাইছে তেওঁৰ বগা চুলিৰ টো, নৈৰ্ধাত কোণৰ পৰা ভাহি আহিছে সুগন্ধি ফুলৰ সুবাস, দুৰৈত বাজিছে নামঘৰৰ দবা, আৰু আইতাৰ সাধুৰ মায়াজালত লাহে লাহে ডুব গৈছে বহি থকা শিশুৰ জাক! আজি এনে এক সন্ধিয়াৰ ছবি আমাৰ মাজত দুৰ্লভ, যিটো পৰিৱৰ্তিত সময়ৰ নিজস্ব নীতি-নিয়মৰ ফলত অন্তৰ্ধান হৈছে, কিন্তু সাধুকথাৰ সাৰ্বজনীন মূল্য কোনেও অস্বীকাৰ কৰিব নোৱাৰে। বহুতো লোকাচাৰো সাধুৰ মাজেৰে শিশুহঁতলৈ আগবাঢ়ি যায়। মই আমেৰিকা যুক্তৰাজ্যৰ বিশ্ববিদ্যালয়ত অধ্যয়নৰ কালছোৱাত ৰাজত্ৰা পুথিভঁৰাল এটাত সোমোওঁতে এখন গ্ৰন্থই মোৰ দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰিছিল, সেই 'থ্ৰ' য়োৰ টুথ অন দ্যা ৰফ' নামৰ কিতাপখনত শিশুৱে নিজৰ প্ৰথম সৰা দাঁতটো ঘৰৰ চাললৈ দলিয়াই দিয়া দস্তৰ বা লোকাচাৰ অকল আমাৰ গাঁৱৰ শিশুৰ বাবেই নহয়, পৃথিৱীৰ ডেৰশৰো অধিক দেশত তেনে এটা প্ৰথা সামান্য সাল-সলনি কৰি চলি থকাৰ কথা পালোঁ। কথা একেটাই যে শিশু সাহিত্যত থকা বিষয়বস্তুবোৰ, সাধুকথাবোৰৰ এক সাৰ্বজনীন মূল্য আছে, তাত আহি পৰে সামাজিক আচাৰ-ব্যৱহাৰ, জীৱনগাথাৰ বহুতো দিশ, এই মাধ্যমৰ মায়াৱীজালে শিশুক আনি দিব পাৰে নিজৰ সামাজিক গোটাৰ সামূহিক জ্ঞান, নীতিশিক্ষাৰ বোধ। বেজবৰুৱাদেৱে 'বুঢ়ী আইৰ সাধু'ৰ পাতনিত সাধুকথাৰ এনেধৰণৰ বৈশিষ্ট্যলৈ আঙুলিয়াই দিছিল। শিশু সাহিত্যসমূহ সংকলনৰ দিশত আমি জনাত প্ৰশংসনীয় পদক্ষেপ লৈছে প্ৰতিষ্ঠান বিশেষে। শিশুৰ মনস্তত্ত্বৰ ওপৰত ভিত্তি কৰিয়ে তাহানিৰ 'কাণখোৱা' কাব্যৰ সৃষ্টিয়ে অসমৰ সাহিত্যৰ এই দিশটোৰ কথা উজলাই ৰাখিছে। হেম বৰুৱাদেৱে উল্লেখ কৰাৰ দৰে শিশুৰ মনোবিশ্লেষণ আৰু কাণখোৱাৰ জনপ্ৰবাদ ইয়াৰ মূল ৰচনা বুলি চিহ্নিত হৈছে। সাধুকথাৰ জৰিয়তে শিশুসকলক ভাষাটোৰ প্ৰতি আকৃষ্ট কৰিব পাৰি, আমাৰ জাতিৰ পুৰণি গৌৰৱময় অধ্যায়ৰ কথা ক'ব পাৰি, নীতিশিক্ষাৰ আদিপাঠ দাঙি ধৰিব পাৰি। গাঁৱে-ভূঞা বা নগৰৰ কোনোবা সমূহীয়া ঠাইত তেনেধৰণৰ প্ৰয়াস চলোৱা আমাৰ দৃষ্টিগোচৰ হৈছে। সাহিত্য সভায়ো এনেধৰণৰ কাৰ্যাৱলীত সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়োৱাৰ কথা ভাবিব পাৰে, যাতে শিশুকালতে আমাৰ নিজৰ

ভাষাটোৰ সৈতে তেওঁলোকৰ আত্মীয়তা বাঢ়ে, অসমৰ বিভিন্ন জাতি-জনগোষ্ঠীৰ সাধুকথা, জ্ঞান-গৰিমাৰ সৈতে চিনাকি হয়, সমন্বয় যাত্ৰাৰ সহচৰ হয় আৰু নিজৰ ভাষাত কথা কোৱাৰ গৌৰৱ আঁকোৱালি লয়; লগতে স্কুল-কলেজত নিজৰ ভাষাত বক্তৃতা বা তৰ্ক প্ৰতিযোগিতাৰে অসমৰ ল'ৰা-ছোৱালীক ৰাজহুৱা মঞ্চত ভালদৰে বলিষ্ঠ ৰূপত ভাষণৰ পাৰদৰ্শিতাত আগবঢ়াই নিব পাৰি। এইধৰণৰ অনুশীলনে নিশ্চিতভাৱে নিজৰ ভাষাত কথা কোৱাৰ প্ৰতি অনুৰাগ বঢ়োৱাত সহায় কৰিব। বিস্তৃত ৰূপত সাহিত্য সৃষ্টিৰ প্ৰতিযোগিতা বা সৃষ্টিমূলক সাহিত্য ৰচনাৰ কৰ্মশালায়ো স্কুল-কলেজত এক উপায়েৰে বাতাবৰণ জন্ম দিব বুলি বিশ্বাস। মন কৰিবলগীয়া কথা যে বহুতো জনপ্ৰিয় জতুৱা-ঠাঁচ বা ফকৰা-যোজনা আমাৰ লেখা আৰু দৈনন্দিন কথা-বতৰাৰ মাজৰ পৰা নাইকিয়া হ'বলৈ ধৰিছে, সেইবোৰে ভাষা-সাহিত্যলৈ আনি দিয়া ব্যঞ্জন ক্ৰমশঃ আমি অনুভৱ কৰাৰ পৰা আঁতৰি আহিবলৈ লৈছে, আমাৰ মাজৰ চিৰাচৰিত সম্বোধনসূচক শব্দবোৰো অন্য ভাষাৰ শব্দই স্নান কৰি আনিবলৈ ধৰিছে— এইবোৰ সম্পৰ্কতো আমি চিন্তা কৰাৰ প্ৰয়োজন হৈছে। বাকপটুতা আৰু লিখাৰ প্ৰতিযোগিতা আদিৰ জৰিয়তে এনেবোৰ কথা আমি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ ওচৰলৈ পুনৰ লৈ যাব পৰাৰ ব্যৱস্থা হ'ব লাগিব। ইয়াৰ দ্বাৰা আমাৰ ভিন্ন জনগোষ্ঠীয় ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে নিজৰ ভাষা-সাহিত্য সৃষ্টিৰ অনুশীলন কৰাৰ সুযোগ পাব। পুনৰবাৰ এই কথাষাৰ আমি হৃদয়ংগম কৰিব লাগিব যে জনজাতীয় ভাষাসমূহৰ স্বকীয় অস্তিত্ব, ক্ৰমবৰ্ধমান বিকাশ আৰু তেওঁলোকৰ ভাষাৰ অধিকাৰত আমি আটায়ে গৌৰৱাঙ্কিত অনুভৱ কৰিব লাগিব, 'জ্যেষ্ঠ ভাতৃ'ৰ অহমিকা ত্যাগ কৰিব লাগিব, তেওঁলোকৰ আবেগ-অনুভূতি-অনুকম্পাক আমাৰ হিয়াত স্থান দি এক বন্ধুত্বসুলভ সহচৰৰ দৃষ্টিভঙ্গীৰে আগুৱালেহে অসমীয়া ভাষীৰ শ্ৰীবৃদ্ধি হ'ব আৰু বহু সময়ত অন্যান্য ভাষাৰ লোকেও অসমীয়া সাহিত্য সৃষ্টিৰ জৰিয়তে অসমীয়া ভাষা-সাহিত্যলৈ অৱদান আগবঢ়াই অহাৰ সুখময় ধাৰাৰ নিৰৱচ্ছিন্নতা অটুট থাকিব। বহুতো জনগোষ্ঠীয় সাহিত্যিকে আমাৰ সাহিত্যৰ পথাৰত জন্ম দিছে নতুন শইচৰ, তেওঁলোকৰ এক বৃহদাংশই আঁকোৱালি লৈছে অসমীয়া সাহিত্যৰ সৃষ্টি আৰু বৃদ্ধি কৰিছে পাঠকৰ সংখ্যা। জনগোষ্ঠীয় ভাষা আৰু অসমীয়া ভাষাৰ মাজত সাহিত্য-সম্ভাৰ অনা-নিয়াৰ ব্যৱস্থা আমি ত্ৰুৰাঙ্কিত কৰিবৰ হ'ল, কাৰণ পৰম্পৰাৰ প্ৰতি থকা মৰম-চেনেহ, শ্ৰদ্ধাশীল মনোভাৱেহে গাঢ় কৰি তুলিব পাৰে আমাৰ সম্পৰ্ক,

শক্তিশালী ৰূপলৈ নিব পাৰে অসমীয়া ভাষাৰ সংযোগী ভূমিকা। লগতে এই কথাটোও দৃঢ়তাৰে ক'ব পাৰি যে যিসকল হিন্দী, বঙালী, নেপালী বা অন্যান্য ভাষাৰ লোকে অসমীয়া ভাষাক নিজৰ ভাব আদান-প্ৰদানৰ আহিলা কৰি লৈছে, অসমীয়া সাহিত্য সৃষ্টিত জড়িত হৈছে বা অসমীয়া ভাষা-সাহিত্যৰ অনুৰাগী বুলি স্বীকৃত হৈছে, নিজেও সেই কামত গৰ্ব বিচাৰি পাইছে, তেওঁলোকো আমাৰ যাত্ৰাপথৰ নিঃস্বার্থ সংগী, তেওঁলোকৰ সৈতে ৰচিত হৈছে আমাৰ সম্ভাৱনাৰ ইতিহাস। যিসকল থলুৱা জনগোষ্ঠীৰ ভাষা-সংস্কৃতিৰ উপাদানে অসমীয়া ভাষাক বৰ্তমানৰ সুদৃঢ় স্থানলৈ উত্তৰণ ঘটাব পৰিক্ৰিয়াত সহায় কৰিছে, তেওঁলোকৰ ভাষা-সম্পদ, কলা-কৃষ্টিৰ সমলৰ বিকাশে আমাকো আগলৈ নিব। জনসংখ্যাৰ মাত্ৰাৰে ক্ষুদ্ৰ জনগোষ্ঠীৰ মাজত চলি থকা লোকাচাৰ, মৌখিক কাহিনী, গীত-মাতৰ অপূৰ্ব সুৰ, লোককলা, প্ৰাচীন লোকজ্ঞানৰ কথা আদিৰ সংগ্ৰহ, সংৰক্ষণ আৰু বিস্তাৰৰ জৰিয়তে আমি তেওঁলোকৰ হৃদয়ত স্থান লভাৰ সম্ভাৱনা বৃদ্ধি কৰাই নহয়, আমাৰ সাহিত্য-সংস্কৃতিৰো ভাঙাৰে পূৰ্ণতা পাব। তেনেধৰণৰ কাম-কাজ কৰিবলৈ সাহিত্য সভা আগবাঢ়ি আহিব লাগে, যাতে তেনে জনগোষ্ঠীসমূহৰ বিকাশৰ আশা-আকাংক্ষাক আমি আগবঢ়াই নিব পাৰোঁ আৰু আমাৰ মাজত এক জাতীয় ভাবধাৰাৰ সদ্ভাব গঢ় হৈ পৰে। অসম প্ৰদেশৰ সামাজিক ভাতৃত্ববোধ ঐতিহাসিকভাবে সৰ্বজনস্বীকৃত। অসমীয়া জাতিৰ বিকাশ আৰু বিবৰ্তনৰ ইতিহাসত অসমৰ মানুহৰ বদান্যতা আৰু উদাৰতাৰ নিদৰ্শন স্পষ্টভাৱে বৰ্ণিত হৈ আহিছে। বিভিন্ন জাতি, ধৰ্ম, সম্প্ৰদায়ৰ লোকে ইয়াত জাতীয় জীৱনৰ মূল সোঁতত বিলীন হৈ জাতি গঠন প্ৰক্ৰিয়াত নিঃস্বার্থভাৱে নিজকে একাকাৰ কৰি দিয়াৰ অলেখ উদাহৰণ আছে। স্বৰ্গদেউ চুকাফাই ইয়াতে নিজৰ জন্মভূমিৰ কথা বিসৰ্জন দি অসমৰ তেতিয়াৰ মানুহখিনিৰ সৈতে সম্বন্ধ স্থাপন কৰিছিল, বুৰঞ্জীত কোৱাৰ দৰে স্বৰ্গদেউ চুকাফাই দূৰত এজন চুতীয়া মানুহ দেখা পাই চোমদেৱৰ তাত কাম কৰিবলৈ দি তেওঁক চোমচিৰিং পাতিছিল, স্বৰ্গদেউ প্ৰতাপ সিংহই মৰাণৰ লাকুক বৰপাত্ৰ বাব দিছিল, স্বৰ্গদেউ চন্দ্ৰকান্ত সিংহই খেৰেমিয়াল কছাৰী পাতালক বৰবৰুৱা বিষয়বাব দি আহোমৰ খেলত যুক্ত কৰিছিল, মুঠ কথাত— স্বৰ্গদেউ চুকাফা আৰু তেওঁৰ পৰৱৰ্তী স্বৰ্গদেউসকলে অসমৰ পৰ্বত-ভৈয়ামৰ লোকসকলৰ সৈতে বৈবাহিক, সামাজিক, সংস্কৃতিমূলক সংমিশ্ৰণৰ ব্যৱস্থাবে পৰ্বত-ভৈয়ামক একতাৰ জৰীৰে বান্ধি অসমীয়া জাতি গঠনত আগভাগ

লৈছিল, মন্দিৰ, দেৱালয়, সত্ৰ আদিক ভূমি দান কৰি দেউৰী, পাইকৰ ব্যৱস্থা কৰিছিল, মুছলমান পাইকো থকাৰ কথা তামৰ ফলিত পোৱা গৈছে। এই সম্পৰ্কত স্বৰ্গদেউ ৰুদ্ৰসিংহই সামৰিক বলেৰে ৰাজ্য জয় কৰাৰ আশা নকৰি ওচৰ-চুবুৰীয়া ৰজাসকলৰ সৈতে সদৃভাবেৰে এক ৰিপাব্লিকৰ আৰ্হি গঠনৰ স্বপ্ন দেখিছিল। শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ সাম্য আৰু মৈত্ৰীৰ ইতিহাস পাহৰা নাযায়, যাৰ দ্বাৰা তেওঁ নামঘৰ আদিৰ দুৱাৰ জাতি-গোষ্ঠী নিবিচাৰি উন্মুক্ত কৰিছিল। তাহানিৰ চুকাফাৰ দিনৰ পৰা যেনেদৰে অসমলৈ বিভিন্ন লোক আহি অসমৰ কৃষ্টি-সংস্কৃতি আৰু জনজীৱনৰ আদব-কায়দাৰ সৈতে মহামিলনৰ মহাতীৰ্থৰ ৰূপত অসম ৰাজ্য গঢ় লৈ উঠিছিল, যেনেদৰে সুদূৰৰ পৰা অহা আজানপীৰে অসমৰ মাটি-পানী-বায়ুৰ সৈতে মিলি গীতি-সাহিত্যৰ নতুন স্বাদ সৃষ্টি কৰিছিল, মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱে ভক্তিধৰ্মৰ জৰিয়তে বিভিন্ন জাতি-জনগোষ্ঠীৰ মানুহক ভক্তিৰ ৰসত অৱগাহন কৰিবলৈ বিধান দি ঐক্য আৰু সাম্যৰ বাণী বিস্তাৰিত কৰিছিল— এইবোৰেই এটা কথা প্ৰতীয়মান কৰে যে ৰাজ্যৰ মানুহে বাহিৰৰ পৰা অহা ব্যক্তিকো আদৰেৰে সা-সন্মানৰ ব্যৱস্থা কৰি আঁকোৱালি লৈছিল, যদিহে তেওঁলোকে অসম ভূমিক, ইয়াৰ সভ্যতা-সংস্কৃতিক, বায়ু-পানীক নিজৰ বুলি লৈ ইয়াৰ জনজীৱনৰ মহাস্ৰোতত বিলীন হোৱাৰ সংকল্প লৈছিল। সাম্প্ৰতিক কালত কোনোবাই যেতিয়া আমাক বহিৰাগত-বিৰোধী বা জেন'ফবিক বুলি অপবাদ দিয়াৰ প্ৰয়াস কৰে, তেতিয়া বুজা যায় তেওঁলোক অসমৰ ইতিহাস আৰু সভ্যতা সম্পৰ্কত কিমান অপৰিপক্ব। কথাটো ঠিক যে যদি কোনোবাই বৰলুইতৰ পানীত স্নান কৰিছে, পাহাৰ-পৰ্বতত ঠেকা খাই অহা অসমৰ নিৰ্মল বায়ু সেৱন কৰিছে, উৰ্বৰা মাটিৰ ফচলেৰে জীৱন জী আছে — তেওঁলোকে অথচ এইখন ঠাইক আপোন কৰি লোৱাৰ মানসিকতাক স্থান দিব পৰা নাই, ভাষা-সাহিত্য, কৃষ্টি-সংস্কৃতিৰ স্বাদ ল'ব পৰা নাই, ক্ষুদ্ৰ জনসংখ্যাৰ ভাষিক জাতি বুলি অসমৰ মানুহৰ যিখিনি ভাষা-সংস্কৃতি হেৰুওৱাৰ মনোবেদনা, সংশয়ক হৃদয়ঙ্গম কৰা নাই, তেওঁলোকে অসমৰ স্নেহবন্ধনত প্ৰৱেশ কৰাত অসুবিধা পাইছে। 'কা'ৰ বিৰুদ্ধে অসম সাহিত্য সভাৰ প্ৰতিবাদী কণ্ঠস্বৰ মিলিত হৈছে অসম আৰু উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলৰ জনগণৰ প্ৰতিবাদী মিছিলৰ গৰ্জনৰ সৈতে। মানুহে ৰাজ্যৰ ইমূৰ-সিমূৰ ব্যাপ্ত অৰ্থে বিদেশী বিতাড়ণৰ হকে অৰ্থে বিদেশী বিতাড়ণৰ প্ৰতিবাদত নামিছে, যিহেতু আমাৰ ভাষা-সংস্কৃতিৰ প্ৰতি ভাবুকি অনাৰ শংকাই আটাইকে বিভিন্ন

ঐতিহাসিক কাৰণত ভবাই তুলিছে। কাৰণ ঐতিহাসিকভাৱে অসমীয়াভাষী জনগণে যোৱা ডেৰশ বছৰৰো অধিক কাল সময়ে সময়ে নিজৰ ভাষাৰ স্থিতি বক্ষাৰ নামতে সংগ্ৰাম কৰি আহিব লগা হৈছে, আৰু ভাষা-সাহিত্যৰ অস্তিত্বৰ হকে যুঁজ কৰি আহিছে। আত্মবক্ষাৰ যুঁজতে নিমগ্ন হৈ থাকিবলগীয়া জাতি এটাই ভাষা-সাহিত্যৰ বিশ্ব-দৌৰত ভাগ লোৱাৰ অৱকাশ ক'ত? সেয়ে কিছু স্বার্থপৰ মানুহে আমাক জেন'ফবিক আখ্যা দিয়াৰ প্ৰৱণতা পৰিহাৰ কৰক, অসমৰ ভাষা-সংস্কৃতি আৰু জাতীয় জীৱনৰ স্বকীয় গৰিমাৰ বৈশিষ্ট্যক স্বীকাৰ কৰি অসমীয়া জাতিৰ অস্তিত্ব মৰিমুৰ কৰাৰ কথা নাভাবিব, দেশৰ অন্যান্য ভাষিক গোষ্ঠীৰ দৰে আমাৰ উত্তৰণত প্ৰেৰণা যোগাওক, যাতে ভূপেন হাজৰিকাৰ 'আমি ভাল ভাৰতীয়' কথাষাৰত নিহিত গৌৰৱ আমিও অনুভৱ কৰিব পাৰোঁ।

অসমীয়া ভাষা কোৱা-পঢ়া-লিখাৰ আনন্দক আৰু অধিক বিস্তাৰিত ৰূপত প্ৰসাৰ হোৱাৰ প্ৰয়াসৰ কথাৰ সৈতে জড়িত হৈ থকা অন্য এক গুৰুত্বপূৰ্ণ বিষয় হ'ল ইংৰাজী ভাষাৰ সৰ্বব্যাপী প্ৰভাৱক আমি কেনেদৰে আমাৰ হিতৰ হকে পৰিচালিত কৰিম। ইয়াৰ বিজ্ঞানসন্মত শিক্ষণ পদ্ধতিত গুৰুত্ব দিব লাগিব। ইংৰাজী মাধ্যমৰ বিদ্যালয়ত যেনেদৰে অসমীয়া ভাষা-সাহিত্যৰ শিক্ষকসকলক প্ৰকৃত প্ৰশিক্ষণৰ দ্বাৰা ভাষাটো শিকোৱাৰ বাবে পাকৈত কৰি তুলি তাৰ দ্বাৰা অসমীয়া ভাষা-সাহিত্যৰ পাঠৰ বাবে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক আগ্ৰহী কৰি তুলিব লাগিব, একেদৰে ইংৰাজী ভাষাটো অসমীয়া মাধ্যমৰ বিদ্যালয়ত উপযুক্ত প্ৰশিক্ষণপ্ৰাপ্ত শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীৰ দ্বাৰা শিক্ষাদানৰ ব্যৱস্থা কৰাটো অতি আৱশ্যকীয় কথা। এই কথা ক'বই লাগিব যে অসমৰ মানুহৰ আশা-আকাংক্ষা, গৌৰৱান্বিত অধ্যায় বা বিভিন্ন সা-সমস্যাৰ বিষয়সমূহ সৰ্বভাৰতীয় প্ৰেক্ষাপতত প্ৰতিফলিত কৰাৰ বাবে ইংৰাজী ভাষাত মানবিশিষ্ট লেখাৰ যোগান ধৰাৰ বাবে আমি প্ৰস্তুত থাকিব লাগিব। আনকি ইংৰাজী ভাষাত ভালধৰণে কথা-বাৰ্তা কৈ ভাষণ দি বাহিৰৰ মঞ্চত, সংবাদ মাধ্যমত দাঙি ধৰাৰ সময়োপযোগী ব্যৱস্থাৰ বিষয়ে আমি গুৰুত্বসহকাৰে চিন্তা কৰা উচিত, যাতে ভাৰতৰ অন্যান্য প্ৰদেশৰ লোকো আমাৰ ঐতিহ্য, পৰম্পৰা আৰু দৈনন্দিন জীৱনৰ সাহিত্যৰ সৈতে চিনাকি হয়, হৃদয়ংগম কৰিব পাৰে আমাৰ জাতীয় জীৱনলৈ অহা সমস্যা আৰু সমাধানৰ কথা। সুখৰ কথা যে আজি নতুন প্ৰজন্মৰ কিছু যুৱক-যুৱতীয়ে ৰাজ্যৰ বাহিৰৰ পৃথিৱীত সংবাদ মাধ্যম, সংগীত, খেলজগত, বোলছবি ইত্যাদি ক্ষেত্ৰত জড়িত হৈ অসমক

ভিন্ন প্ৰেক্ষাপটত দাঙি ধৰাৰ সুযোগ লৈছে, বিভিন্ন মাধ্যমৰ জৰিয়তে অসমৰ সমস্যাৰাজি অন্য মানুহৰ সমুখত দাঙি ধৰিছে।

ইংৰাজী ভাষাৰ কথা কওঁতে অসম সাহিত্য সভাৰ অনুবাদ প্ৰকল্পৰ কথা মনলৈ আহিছে। এই কাম কিমানদূৰ আগবাঢ়িছে, কেনেধৰণৰ সাহিত্যৰাজি আমি অনুবাদৰ জৰিয়তে আন ভাষাৰ পঢ়ুৱৈলৈ আগবঢ়াইছোঁ, কেনেধৰণে এই কাম আৰু গতিশীল কৰি তুলিব পাৰি— এইবোৰ বিশ্লেষণ কৰি সভাই ত্বৰান্বিত গতিত আগবাঢ়ি যোৱাটো উচিত হ'ব। লগতে আমি মনত ৰখা ভাল হ'ব যে অনুবাদৰ বাবে আমাৰ অন্যান্য জনগোষ্ঠীৰ সাহিত্যৰাজিও অসমীয়ালৈ অনা আৰু অসমীয়া ভাষাৰ গ্ৰন্থ সেইবোৰ ভাষালৈ নিয়াৰ কামখিনিও আগবঢ়াই নিয়াটো সময়োপযোগী হ'ব। ভাৰতীয় অন্যান্য ভাষাৰ চহকী সৃষ্টিসমূহো আমি তেনেদৰে অনুবাদৰ প্ৰকল্পত সুমুৱাই লোৱাটো ভাল হ'ব। কানাড়া, মালায়ালম আদি ভাষিক গোষ্ঠীৰ যিবোৰ সাহিত্য অনুষ্ঠান আছে তেওঁলোকৰ সৈতেও অসম সাহিত্য সভাই সম্পৰ্ক স্থাপন কৰি তেওঁলোকৰ সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ সৈতে এক বিনিময় আঁচনিৰ কথা ভাবিব পাৰে, যাৰ দ্বাৰা আমাৰ সৃষ্টি তেওঁলোকৰ ভাষালৈ আৰু তেওঁলোকৰ সাহিত্য অসমীয়া ভাষালৈ আহি পৰস্পৰৰ মাজত এক বৌদ্ধিক সূত্ৰ স্থাপন হয়, সমসাময়িক অন্যান্য প্ৰাদেশিক সাহিত্যৰ ধাৰাৰ সৈতে আমি চিনাকি হওঁ। দেশ-বিদেশৰ বিভিন্ন সাহিত্য উৎসবৰ মঞ্চত অসমৰ সাহিত্য আগবঢ়াই দিয়াৰ হেতু সাহিত্য সভাই ভাবিব পাৰে এক নতুন পথৰ কথা। তেনেদৰে সাহিত্য সভাৰ দ্বাৰা কেইবছৰমান আগেয়ে প্ৰকাশ কৰা 'বিশ্বকোষ'ৰ খণ্ডসমূহৰ বিষয়বোৰত নতুন তথ্যৰ সংযোজন কৰি ৰাইজলৈ আগবঢ়োৱা সম্পৰ্কতো বিচাৰ-বিবেচনা কৰাৰ প্ৰয়োজন আছে।

অসমৰ বাবে ৰহণীয়া কৃষ্টি-সংস্কৃতি আৰু সাহিত্য সৃষ্টিৰ পটভূমিলৈ আগবঢ়োৱা বিভিন্ন জাতি-জনগোষ্ঠীৰ লোকৰ অৱদানৰ বিষয়ে কৰা যিকোনো আলোচনাতে আমাৰ চাহ জনগোষ্ঠীৰ কথা আহি পৰে। আমাৰ ৰাজ্যৰ জাতীয় জীৱনৰ সৈতে সংপৃক্ত হৈ পৰা তেওঁলোকক বাদ দি আমাৰ সমাজৰ কোনো কথাই পূৰ্ণতা নাপায়। কেইবাজনো চাহ জনগোষ্ঠীয় সাহিত্যিকে আমাৰ সাহিত্যৰ ভঁৰাল চহকী কৰিছে। চাহ জনগোষ্ঠীৰ সামূহিক প্ৰয়াসত অসমীয়া ভাষাই চাহ খেতিৰ সৈতে জড়িত শ্ৰমিকসকলৰ মাজত স্থান পাইছে। কিন্তু তেওঁলোকৰ মাজত সাহিত্য সভাৰ প্ৰসাৰ কিমান বাঢ়িছে সেই কথাও আমি বিচাৰ্য বিষয়

বুলিয়ে ভাবোঁ। আজি কিছুদিন আগেয়ে সংঘটিত এটা দুর্ঘটনাৰ কথা মনলৈ আহিছে, য'ত চাহ জনগোষ্ঠীৰ প্ৰায় শতাধিক ভাই-ভনী বিষাক্ত পানীয় সেৱনৰ ফলত মৃত্যুবৰণ কৰে। মৃত্যু-যন্ত্ৰণাত কক্‌বকাই থকা মানুহখিনিক মই লগ পালোঁ, চিকিৎসাৰ কক্ষত, বাৰাণ্ডাত তেওঁলোকৰ বেদনা-ক্লিষ্ট মুখৰ নীৰৱ ভাষাই মোক সুধিলে, এনেদৰে এটা জনগোষ্ঠীক প্ৰায় শতাধিক বছৰ কাল জাতীয় জীৱনৰ ধাৰাৰ পৰা আঁতৰত থকা, আৰু শিক্ষা-দীক্ষা আৰু জীৱনৰ আৱশ্যকীয় সম্ভাৰ-সম্পদৰ পৰা বিচ্ছিন্ন হৈ থকা সত্ত্বেও অসমৰ জাতি গঠন প্ৰক্ৰিয়াত তেওঁলোকক কিয় অপৰিহাৰ্য অংগ কৰি লোৱাৰ প্ৰয়াসত আমি শক্তিশালী ৰূপত খোজ দিব পৰা নাই! অকল শ্ৰম যোগান ধৰা শ্ৰেণী বুলি মুখ্য ধাৰাৰ পৰা বিচ্যুত হৈ থাকিলে অসমৰ এক বৃজনসংখ্যক প্ৰতিভা, মানৱীয় দিশ আৰু সম্পদক আমি পূৰ্ণ স্বীকৃতি প্ৰদানত ব্যৰ্থ হ'ম। মানসিক দূৰত্ব আমি হ্ৰাস কৰিব লাগিব, অসমীয়া জাতি গঠন প্ৰক্ৰিয়াত তেওঁলোকক আমি সাদৰ স্থান দি সামাজিক বন্ধন কটকটীয়া কৰি তোলাৰ সময় হ'ল। অসম সাহিত্য সভাই তেনে এক ইতিবাচক গতিশীলতাৰে চাহ বাগিচাৰ এই লোকখিনিৰ মাজত নতুন পৰিৱেশ জন্ম দিয়াৰ প্ৰচেষ্টাৰ কথা বিবেচনা কৰিব পাৰে। তেনেদৰে, চৰ অঞ্চলত থকা বাসিন্দাসকলৰ মাজতো সাহিত্য সভাৰ বিস্তাৰ আৰু কৰ্মসূচীৰ কথা অতি আৱশ্যকীয়। জনামতে, সাহিত্য সভাৰ খনচৰেৰেক শাখা এনে কামত জড়িত হৈছে যদিও অসমীয়া ভাষাৰ প্ৰতি অনুৰাগ, সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ প্ৰতি সম্ভাৱ সৃষ্টিৰ বাবে সাহিত্য সভা এনেবোৰ অঞ্চলত তেওঁলোকৰ সৈতে মিলিত হোৱা উচিত, যাতে সাহিত্য সৃষ্টিত তেওঁলোকৰ বহুতে দি অহা অৱদানৰ কথা বহুলভাৱে ৰাইজৰ সমুখলৈ আগবাঢ়ি আহে।

প্ৰযুক্তিৰ সুবিধাৰাজিয়ে বিশ্বৰ সাহিত্যলৈ আনি দিছে লেখত ল'বলগীয়া সুযোগৰ সম্ভাৱনা আৰু এইবোৰৰ জৰিয়তে ৰাইজৰ মাজত কলা-সাহিত্যৰ সৃষ্টিসমূহৰ বহুল প্ৰচাৰ আৰু প্ৰসাৰৰ সৈতে সংলগ্ন বিষয়সমূহৰ বাবে সভাদ্বাৰ মুক্ত ৰখা উচিত। মনত আছে, শাৰীটোৰ পৰা সমুখৰ ব্যক্তি দুজন আঁতৰি যোৱাৰ পাছত মোৰ পাল পৰিল, জেপৰ পৰা কাগজৰ টুকুৰাটো আগবঢ়াই দিলোঁ, তেওঁ উৰাই-ঘূৰাই শব্দকেইটা পঢ়ি পেলালে যদিও তেওঁৰ মুখমণ্ডলত ক্ৰমশঃ গাঢ় হৈ উঠিবলৈ ধৰা ছবিখনে মোক কিবা এটা সংকেত দিয়াৰ আগেয়ে তেওঁৰ আঙুলিৰ দিশ নিৰ্দেশনা মতে মই সোঁ-পিনে আগুৱাই গ'লোঁ আৰু উপস্থিত হ'লোঁ নাতিপোহৰত গ্ৰন্থৰ মেটমৰা বোজা বহন কৰি থকা আলমাৰিসমূহৰ সমুখত,

মন কৰিলোঁ ধূলিৰ তৰপত থাকি গ'ল মোৰ পদচিহ্ন, চকু-মুখত আমনি কৰিলে মকৰাজালৰ ছিন্ন-ভিন্ন খণ্ডই, মোৰ অনিৰুদ্ধ গতি চলি থাকিল পুৰণি গ্ৰন্থৰ গোন্ধৰ মাজত, ভাব হ'ল বহুদিন এইফালে পঢ়ুৱৈৰ খোজ পৰা নাই— আৰু মই উভতি আহিলোঁ আগৰ কাউণ্টাৰলৈ, পূৰ্বৰ ব্যক্তিজনে ক'লে যে মাত্ৰ এখন কিতাপ থকা বাবে সেইখন আৰু ঘৰলৈ নিব পৰা নাযায়, পঢ়া কক্ষত মাথোঁ তাৰ পাঠ হ'ব পাৰে, কিন্তু মোৰ সমুখৰ ঘড়ীটোৱে সৰ্কীয়াই দিলে— আৰু আধাঘণ্টাৰ পিছতে পুথিভঁৰালৰ দুৱাৰ বন্ধ হ'ব— মোৰ উভতি যোৱাৰ সময় এতিয়া, শুদাহাতে, কিতাপখন পঢ়াৰ আশা মই তিমানতে বাৰণ কৰিলোঁ, কাৰণ মই উভতিবলগীয়া ৰে'লখন আহি পোৱাৰ সময় সমাগত—

আপুনি নিশ্চয় বিচাৰে কেইবাঘণ্টীয়া ৰে'ল ভ্ৰমণত পঢ়িবলৈ বিচৰা গ্ৰন্থকেইখন আপোনাৰ সহযাত্ৰী হওঁক, আপোনাৰ সদাসংগী ম'বাইল ফোনটোত, আইপেডৰ স্ক্ৰীণত, লেপটপত সেইবোৰ সংপৃক্ত হৈ থাকক, যেতিয়া মন গ'ল তাৰ পৰা দুই পৃষ্ঠা পঢ়ি পেলালে, ক'ৰবাত প্ৰাসঙ্গিক হ'লে— তাৰে পৰা আপুনি আপোনাৰ গৱেষণাৰ কাকতত তুলি ধৰিলে! মুঠ কথাত বৰ্তমান যুগত আপুনি বিচাৰি ফুৰা গ্ৰন্থখন, য'তে আছে, যি সময়তে বিচাৰছে, আপোনাৰ সমুখলৈ আনি দিয়াৰ ডিজিটেল প্ৰযুক্তিপ্ৰদত্ত অনন্য সুযোগৰ পৰা অসমীয়া ভাষাৰ পঢ়ুৱৈ বঞ্চিত হ'ব নোৱাৰে। গোটেই বিশ্বতে ইলেক্ট্ৰনিক সাহিত্যই আনি দিছে এক অপৰিসীম সম্ভাৱনা আৰু সুবিধা, সাহিত্যিক কৰি তুলিছে এক গণতান্ত্ৰিক প্ৰক্ৰিয়াৰ অংশ, অগণন পঢ়ুৱৈ ই সৃষ্টি কৰাত অৰিহণা যোগাইছে, দেশৰ ভৌগোলিক সীমা চূৰ্ণ কৰি সাহিত্যৰ সম্ভাৱ লৈ গৈছে প্ৰান্তৰে প্ৰান্তৰে, গ্ৰন্থ হৈ পৰিছে পঢ়ুৱৈৰ সৰ্বক্ষণৰ সহচৰ। অসমৰ ভাষা-সংস্কৃতি আৰু সাহিত্যৰ প্ৰসাৰ আৰু প্ৰচলনত কেনেদৰে ডিজিটেল প্ৰয়াসৰ সংযোজন ঘটাব পাৰি, সেই সম্পৰ্কত আমি আটায়ে সমূহীয়াভাৱে চিন্তা কৰাৰ প্ৰয়োজনক কোনোবাই নুই কৰিব খোজাটো কূপ-মগ্ন হৈ থকাৰ মানসিকতাক প্ৰশ্ৰয় দিয়া হ'ব। আগতে কম্পিউটাৰৰ সুবিধা ল'ব পৰা ব্যক্তিৰ সংখ্যা অতি সীমিত আছিল, এই প্ৰযুক্তিবিদ্যাই স্পৰ্শ কৰিব পৰা ভৌগোলিক অঞ্চল মাথোন নগৰ-মহানগৰৰ চহকী নাগৰিকসকল আছিল, কিন্তু সম্প্ৰতি ইয়াৰ প্ৰসাৰে সৰ্বজনগ্ৰাহ্য ৰূপত সকলো স্তৰৰ মানুহক সাঙুৰি লোৱাটো আমি আটায়ে জানো আৰু বিশেষকৈ ইয়াৰ ম'বাইল মঞ্চত আহি পৰা সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ সম্ভাৱ ৰাইজৰ মাজলৈ লৈ যাব পৰা ব্যৱস্থাপনাই আনি

দিছে প্ৰচুৰ সম্ভাৱনা আৰু সুযোগ। সময় থাকোঁতেই আমি সদা-বিবৰ্তিত এনে প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ সৈতে সহযাত্ৰী নহ'লে আধুনিক যুগৰ সভ্যতাৰ বাহুখনে আমাক প্ৰতিদ্বন্দ্বিতা আৰু সহযোগিতাৰ পথত নিঃসঙ্গ কৰি এৰি থৈ নাযাবনে? এই বৈপ্লবিক যাত্ৰাৰ পৰা অসম সাহিত্য সভা আতৰি থাকিলে সময়ৰ নিৰন্তৰ প্ৰবাহমান সূতিৰ পৰা বিদূৰ হোৱাৰ সম্ভাৱনা অধিক। কথাটো ঠিক যে ছপা গ্ৰন্থখনৰ সুবাস আৰু সৌন্দৰ্যই আমাক আপ্লুত কৰে, তাৰ চিৰাচৰিত পৃষ্ঠাৰ আখৰবোৰে আমাক সন্মোহিত কৰে, সুহৃদ আৰু সহৃদয় পঢ়ুৱৈক এখন কিতাপ সযতনে আগবঢ়াই দি আমি আহ্লাদিত হওঁ, গ্ৰন্থ আৰু পঢ়ুৱৈৰ মাজৰ এই শক্তিশালী সেতুবন্ধনৰ মাহাত্ম্যত আত্মহাৰা হওঁ। কিন্তু দেখা গৈছে যে গ্ৰন্থ এখনৰ জীৱনকালৰ ক্ষণস্থায়িত্ব মানৱ সভ্যতাৰ বাবে এক প্ৰত্যাহ্বান— যুদ্ধ-বিগ্ৰহ, প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগ, বজাঘৰীয়া সাল-সলনি, সময়ৰ অপ্ৰতিৰোধ্য ক্ষয়িষ্ণু শক্তিয়ে মূল্যবান কিতাপৰ সংৰক্ষণত যুগে যুগে অন্তৰায় সৃষ্টি কৰা আমি দেখিবলৈ পাওঁ। তদুপৰি সময়ত বহু আপুৰুগীয়া আৰু গৱেষণাৰ সমল থকা কিতাপ পঢ়ুৱৈৰ মাজত বহুল প্ৰচলনৰ আৰ্ভলৈ নহে, যাৰ ফলত সীমিত লোকৰ মাজত ই আবদ্ধ হৈ থাকে বা অকল পুথিভঁৰাল অথবা ব্যক্তিগত সংগ্ৰহতে বৈ যাবলগীয়া হয়। অসমৰ তেনেধৰণৰ বহু সৃষ্টি ক্ষুদ্ৰ পৰিসৰতে আবদ্ধ হৈ থকা দেখিবলৈ পাওঁ। পঢ়ুৱৈ আৰু গ্ৰন্থানুৰাগীৰ সহজলভ্য কৰি তুলিবলৈ ডিজিটেল সংৰক্ষণ আৰু প্ৰসাৰৰ ব্যৱস্থাই বিশ্বসাহিত্যৰ বাবে এক নতুন পথৰ সূচনা কৰিছে। সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ সম্পদসমূহ অকল সংৰক্ষণেই নহয়, ডিজিটেল ৰূপান্তৰৰ ফলত সেইবোৰ অনুৰাগীৰ বাবে সহজতে ঢুকি পোৱা হ'ব, সেইবোৰ সংৰক্ষণত ব্যয়ৰ পৰিমাণ লাঘৱ হ'ব, অকল পুথিভঁৰালৰ আলমাৰি বা গ্ৰন্থ বিক্ৰী বিপণিৰ ভঁৰালঘৰতে সেইবোৰৰ প্ৰাপ্তি হ'ব পৰা পৰিস্থিতিৰ পৰা আমি মুক্ত হ'ব পাৰিম, ক্ষিপ্ৰগতিৰে সেইবোৰৰ মাজৰ পৰা অনুৰাগীয়ে সমল বিচাৰি ল'ব পাৰিব, যাৰ ফলত গৱেষণাৰ বিস্তৃতি আৰু ব্যাপক হ'ব আৰু গ্ৰন্থ এখনৰ প্ৰাপ্তিস্থান কোনো ভৌগোলিক সীমাৰ নিৰ্দিষ্ট পৰিধিতে আবদ্ধ হৈ নাথাকিব। তাৰ দ্বাৰা এইটো নুবুজায় যে আমাৰ পৰম্পৰাগত ছপা কিতাপ পঢ়াৰ আগ্ৰহ আৰু ৰস যাত্ৰাত ই অন্তৰায় হ'ব পাৰে, বৰং এই দুইধৰণৰ পথৰ ব্যৱস্থাই আমালৈ আনি দিব কিতাপ অধ্যয়ন আৰু গৱেষণাৰ এক নব্য সুযোগ। ডিজিটেল আৰ্কাইভ বা সংগ্ৰহালয়ৰ ব্যৱস্থা কৰিবলৈ আমাৰ পুৰণি আপুৰুগীয়া সাহিত্য সৃষ্টিসমূহ ডিজিটেল ব্যৱস্থালৈ আনিব লাগিব,

সেইবোৰ দীৰ্ঘম্যাদীভাৱে সংৰক্ষিত হ'ব লাগিব— এইকাৰণেই যে সদাপৰিৱৰ্তনশীল এইধৰণৰ প্ৰযুক্তিৰ সৈতে খোজ মিলাই কেনেধৰণে সেই গ্ৰন্থসমূহৰ ডিজিটেল ৰূপ আমি ভৱিষ্যতৰ দিনত সাঁচি ৰাখিব পাৰিম, সেইবোৰ পাঠক আৰু গৱেষকৰ বাবে অনায়াসলব্ধ হৈ থাকিব, প্ৰযুক্তিৰ বিবৰ্তনৰ ফলত সেইবোৰ আমাৰ বাবে অব্যৱহাৰযোগ্য হৈ নপৰিব— এইবোৰ কথাও আমাৰ বাবে প্ৰত্যাহ্বান নিশ্চয় হ'ব। অকল তথ্য-ভঁৰাল বা ডাটা ষ্টোৰেজ হিচাপে সংৰক্ষণ কৰিলেই নহ'ব, সেইবোৰ আমি বিষয়বস্তু অনুসৰি শ্ৰেণী বিশেষত ৰাখিব লাগিব, দেখনিয়াৰ কৰি পঢ়ুৱৈলৈ আগবঢ়াই দিব লাগিব আৰু পঢ়ুৱৈ বা অনুৰাগীৰ দৰে উপভোক্তাক আমি ব্যৱহাৰৰ সুচলতা নিশ্চিত কৰিব লাগিব। এইধৰণৰ কাৰ্যব্যৱস্থাৰ বাবে এক সুসংহত আঁচনিৰ প্ৰয়োজন হ'ব, প্ৰয়োজনীয়তা আহি পৰিব বিভিন্ন বিষয়ৰ পণ্ডিত আৰু পাৰদৰ্শী ব্যক্তিৰ লগতে প্ৰযুক্তিবিদৰ। এই সম্পৰ্কত এখন উম্মৈহতীয়া মঞ্চ সৃষ্টিৰে সাহিত্য সভা আগবাঢ়ি যোৱা উচিত। কিছুসংখ্যক উৎসাহী নতুন প্ৰজন্মৰ অনুৰাগীয়ে মোৰ সৈতে সময়ে সময়ে তেওঁলোকৰ এই ক্ষেত্ৰত অৰিহণা যোগোৱাৰ উদ্যম ব্যক্ত কৰিছে, প্ৰযুক্তিবিদ্যা দানৰ সৈতে জড়িত অনুষ্ঠান-প্ৰতিষ্ঠানেও তেওঁলোকৰ আগ্ৰহ প্ৰকাশ কৰিছে, যাতে অসমৰ উল্লেখযোগ্য গ্ৰন্থৰাজি উপযুক্ত মানেৰে ডিজিটেল ৰূপ আৰু সহজে পাব পৰা মাধ্যমলৈ ৰূপান্তৰিত কৰিব পৰা যায়। এইধৰণৰ বিষয়সমূহত অসম সাহিত্য সভাই এক সময়োপযোগী বিশ্লেষণ, পৰিকল্পনা আৰু তাৰ কাৰ্যকৰীকৰণত গুৰুত্ব দিব লাগিব। কামৰ ব্যাপকতালৈ লক্ষ্য ৰাখি ভিন ভিন সময়গণ্ডীৰে পৰ্যায়ক্ৰমে আগবাঢ়িব পৰা যায়। সাহিত্য সভাই মুকলি মনেৰে নতুন প্ৰজন্মৰ পূৰ্ণ সহায়-সহযোগিতা নিশ্চয় আশা কৰিব পাৰে।

সাম্প্ৰতিক সময়ত ভাৰতীয় অন্য ভাষা-সাহিত্যৰ দৰে অসমীয়া ভাষাতো একাধিক অনলাইন আলোচনী বা পত্ৰিকা নিয়মিত বা অনিয়মিতভাৱে হ'লেও আমাৰ দৃষ্টিগোচৰ হৈছে। বহু সময়ত সেইবোৰত উচ্চমানৰ নিবন্ধ, গল্প, কবিতা, আলোচনা আদিও প্ৰকাশ হোৱাটো সাহিত্যপ্ৰেমী ৰাইজৰ অগোচৰ নহয়। যথেষ্টসংখ্যক লোকে এনেধৰণৰ মঞ্চৰ লেখাসমূহ পঢ়িবলৈ লৈছে, পঢ়ুৱৈৰ সংখ্যাও ক্ৰমশঃ বৃদ্ধি হোৱাটো মন কৰিবলগীয়া। অকল ছপা কাকতৰ পাৰম্পৰিক আলোচনী, পত্ৰিকা বা গ্ৰন্থকে আমি মাথোন সাহিত্যৰ স্থান দি থকাটো সাহিত্য সৃষ্টিৰ নতুন মাধ্যমক আওকাণ কৰা যেন নহ'বনে? নতুন

প্রজন্মৰ যথেষ্টসংখ্যক লেখক-লেখিকাই ছ'চিয়েল মিডিয়া প্লেটফৰ্ম আৰু অনলাইন আলোচনীসমূহত সাহিত্য সৃষ্টি কৰিছে, সাহিত্যৰ নব্যধাৰাৰ সৈতে তেওঁলোকৰ চা-চিনাকি মাঙি ধৰিছে, দেশ-বিদেশত তেওঁলোকে পাঠকৰ সৈতে আত্মীয়তা আনিছে, যিবোৰ ভৌগোলিক পৰিসীমা ভাঙি অসমৰ ভাষা-সাহিত্য সৃষ্টিত সহায়ক হৈছে। অৱশ্যে কথাটো ঠিক যে ছপা কাগজৰ দ্বাৰা সৃষ্টি সাহিত্যতো যেনেদৰে দেখা যায় যে সকলোবোৰ সৃষ্টিয়ে উচ্চ খাপৰ নহ'বও পাৰে, তেনেদৰে অনলাইন আলোচনী আৰু ছ'চিয়েল মিডিয়া আদিত লিখা বা প্ৰকাশিত সকলোবোৰ ৰচনাই উপযুক্ত মাত্ৰা ঢুকি নাপাবও পাৰে। সেয়ে অসম সাহিত্য সভাই বিবেচনা কৰি চাব পাৰে যে এইধৰণৰ প্ৰকাশিত সম্ভাৰৰ মাজৰ পৰা উচ্চমানবিশিষ্ট সৃষ্টিসমূহ সময়ে সময়ে পাৰম্পৰিক ধৰণৰ ছপা মাধ্যমত প্ৰকাশ কৰাৰ ব্যৱস্থা কৰিব পাৰি নেকি, যাতে ডিজিটেল বিশ্বৰ পৰা আঁতৰত থকা আৰু কিতাপৰ ছপা আকাৰত পঢ়ি ভাল পোৱা পাঠক সমাজলৈ সেইবোৰ আগবঢ়াই দিব পৰা যায়। এনেকুৱা ধৰণৰ প্ৰয়াস এটা আমি ভাবোঁ— অসমৰ বিভিন্ন ছপা আলোচনী বা বিশেষ উৎসৰ সংখ্যাৰ তালিকাভুক্ত প্ৰকাশসমূহৰ পৰাও লেখা বাছনি কৰি ৰাইজৰ হাতত তুলি দিব পাৰি। এনেকুৱা কাম কৰোঁতে যাতে অকল সৃষ্টিৰ গুণগত দিশসমূহতে গুৰুত্ব দিয়া যায়, তাৰ প্ৰতিও নজৰ ৰখাটো বাঞ্ছনীয় হ'ব। এইধৰণৰ উদ্যোগ সাহিত্য সৃষ্টিত ব্ৰতী হোৱা লোকসকলৰ বাবে হৈ পৰিব পাৰে প্ৰেৰণাৰ উৎস।

কম্পিউটাৰ, লেপটপ, টেবলেট বা স্মাৰ্টফোনৰ জৰিয়তে অসমীয়া ভাষাত লিখা-মেলা সুচল কৰি নুতুলিলে আমি সাহিত্যৰ ডিজিটেল বিপ্লৱত অংশ লোৱাটো উজু নহয়। লিখা আৰু পঢ়া— এই দুয়োটা কামেই যদি আমি ডিজিটেল মঞ্চত ব্যৱহাৰিক দিশৰ পৰা অধিক ফলপ্ৰসূ কৰি নোতোলোঁ, তেতিয়াহ'লে পৃথিৱীৰ উচ্চমানৰ সৃষ্টিসমূহৰ সমুদ্ৰত আমি অৱগাহন কৰাত বাধাপ্ৰস্তু হ'ম, লগতে আমাৰো ভাল চিন্তা-চৰ্চা বা লেখাসমূহ বহিৰ্জগতলৈ গতিশীলতাৰে আগবঢ়াই দিব নোৱাৰিম। উদাহৰণ স্বৰূপে, গুগল অনুবাদৰ জৰিয়তে বিশ্বৰ পাঠকে এতিয়া বিভিন্ন ভাষাৰ সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ সমল নিজৰ চিনাকি ভাষাত অনুদিত ৰূপত পঢ়িবলৈ পোৱাৰ এক অনন্য সুবিধা পাইছে। আন আন ভাৰতীয় ভাষাতো এই সুবিধাৰ ফল আহি পৰিছে। অসমীয়া ভাষাত এনে সুবিধা এতিয়াও প্ৰকৃতৰ্থত কাৰ্যক্ষম হৈ উঠিছে বুলি ক'ব নোৱাৰি। ইয়াৰ মুখ্য কাৰণেই হ'ল

এতিয়াও আমি গুগলৰ বাবে যথেষ্ট সংখ্যক শব্দ সম্পদৰ অনুদিত ৰূপত যোগান ধৰি উপযুক্ত শব্দভাণ্ডাৰ সৃষ্টি কৰিব পৰা নাই, যাৰ ফলত মেচিন অনুবাদৰ সুবিধাখিনিৰ লাভ উঠোৱাত আমি ব্যৰ্থ হৈছোঁ। এই সম্পৰ্কত চিন্তা-চৰ্চা কৰি উৎসাহী ব্যক্তিৰ জৰিয়তে আগবঢ়াটো ভাল হ'ব, উদ্যমী লোকৰ দ্বাৰা অনুদিত শব্দৰ ভাণ্ডাৰ সামূহিক প্ৰচেষ্টাৰে বৃদ্ধি কৰাত নিয়োজিত হ'ব লাগিব, গুগল কৰ্তৃপক্ষৰ পৰাও যাবতীয় সহায়-সহযোগিতা আদায়ৰ চেষ্টা অব্যাহত ৰাখিব লাগিব।

ডিজিটেল সাহিত্যৰ পথাৰত অসমৰ সাহিত্য-সংস্কৃতি বা কলা-কৌশল আগুৱাই নিয়াৰ ক্ষেত্ৰত আমি কি ধৰণে লিখাৰ প্ৰযুক্তি ব্যৱহাৰ কৰিছোঁ সেয়াও হৈ পৰে অতি আৱশ্যকীয় বিষয়। ৰাইজ অৱগত যে কিছুবছৰৰ পৰা সংবাদমাধ্যম বা অন্যান্য মঞ্চত অসমীয়া ভাষা লিখন আৰু ইউনিকোডৰ ব্যৱহাৰৰ বিষয়ত সৰৱ আলোচনা-বিলোচনা হৈ আহিছে, ক'ৰবাত তথ্যসমৃদ্ধ আৰু বিজ্ঞানসন্মতভাৱে সেয়া আলোচিত হৈছে, ক'ৰবাত মাথোঁ আৱেগৰ বুৰবুৰণিৰে সেয়া ক্ষণেকৰ বাবে দৃশ্যমান হৈ ক্ষণিকতে অদৃশ্য হৈ পৰিছে। কথাখিনি সংক্ষেপে এইধৰণে দাঙি ধৰা হৈছে যে ইউনিকোড ব্যৱস্থাৰ জৰিয়তে আমাৰ ভাষাত সৃষ্ট সমলসমূহ ইলেক্ট্ৰনিক মাধ্যমত আমি ডিজিটেল ৰূপলৈ নি সংৰক্ষণ কৰিব পাৰোঁ, বৈজ্ঞানিকভাৱে উপস্থাপন কৰিবৰ সুযোগ পাওঁ, পঢ়ুৱৈৰ আগলৈ নি সেইবোৰ পঢ়াৰ সুবিধা কৰি দিব পাৰোঁ আৰু তাৰ দ্বাৰা ভাষা-সাহিত্যৰ প্ৰসাৰ ঘটাব সম্ভাৱনাক শক্তিশালী কৰি তুলিব পাৰোঁ। বিশ্বৰ প্ৰায়বোৰ ভাষাতে ইউনিকোডৰ জৰিয়তে কম্পিউটাৰত লিখা-মেলাৰ ব্যৱস্থা আগবঢ়াই নিয়াৰ ফলত এক সাৰ্বজনীন ৰূপত সেইবোৰ বিশ্ববাসীৰ মাজলৈ প্ৰসাৰ ঘটাব সুবিধা হৈছে, ভিন ভিন ছফ্টৱেৰ, কম্পিউটাৰ সঁজুলিত সেইবোৰ সহজলভ্য হৈ পৰিছে। লিখনিবোৰ অনা-ইউনিকোড মাধ্যমত উপস্থাপন কৰিলে কম্পিউটাৰৰ বিভিন্ন সঁজুলিয়ে সেইবোৰ ব্যৱহাৰ কৰাত অস্তৰায় আনি দিয়ে, লগতে ভাষা গৱেষকসকল সেইবোৰক লৈ কাম কৰাত অসুবিধাত পৰে। আমি লিখন প্ৰণালীৰ বাবে আৱশ্যকীয় সৰ্বজনগ্ৰাহ্য কিছুমান সা-সুবিধা, যেনে ডিজিটেল লেখাৰ বানান পৰীক্ষক বা স্পেল চেকাৰ, অনলাইন অভিধান, ব্যাকৰণ পৰীক্ষক, যান্ত্ৰিক অনুবাদ আদি ভাষা লিখন আৰু প্ৰসাৰৰ বাবে অপৰিহাৰ্য সা-সঁজুলিবোৰ আমাৰ ভাষাৰ বাবে উদ্ভাৱন কৰি ল'ব পাৰোঁ। ইউনিকোডত অসমীয়া ভাষাৰ লিপিৰ স্বীকৃতি সম্পৰ্কত আমি কিমানদূৰ

আগবাঢ়িহেঁ, কোনটো ঢাপত আমি বৈ গৈহেঁ, অন্যান্য কি কি আনুষঙ্গিক কথা তাত জড়িত হৈ আছে— এইবোৰৰ বিষয়ে আমি চিন্তা-চৰ্চা আৰু বিশ্লেষণ কৰি আগলৈ গতি কৰাৰ সময় আহিছে, যাতে অসমীয়া ভাষাই বিশ্বৰ অন্যান্য ভাষাৰ দৰে সময়ৰ খোজত আগবাঢ়ি যোৱাত অসুবিধা নহয়, বৰং পৰিৱৰ্তিত প্ৰযুক্তিৰ ন ন অৱদানৰ আশ্ৰয় লৈ আমি ভাষা গৱেষণাত আৰু এখোপ দিওঁ, অসমীয়া ভাষা লিখা আৰু পঢ়াৰ ক্ষেত্ৰখন আৰু অধিক পৰিব্যাপ্ত হয়।

মুঠ কথাত— প্ৰযুক্তিবিদ্যাই আনি দিয়া নিত্য নতুন সা-সুবিধা, ভাষা-সাহিত্য প্ৰসাৰৰ আহিলাসমূহ আমি কামত লগোৱাৰ মানসিকতা আৰু উদ্যমক সঠিক গুৰুত্ব দিয়াটো সাহিত্য সভাৰ এক সময়ৰ সৈতে খোজ মিলোৱাৰ প্ৰয়াস বুলি ভবাটো সমীচীন হ'ব। শতবৰ্ষীয় অনুষ্ঠান এটাই নতুন যুগৰ আহ্বান আৰু প্ৰত্যাহ্বানক সাদৰে গ্ৰহণ কৰাৰ যাত্ৰাত অসমৰ নতুন প্ৰজন্মৰ এক অনবদ্য ভূমিকা আহি পৰিব, যিসকল দেশ-বিদেশৰ অভিজ্ঞতাৰাজিৰে পুষ্ট হৈ ব্যক্তিগতভাৱে এনে কাৰ্যত নিঃস্বার্থভাৱে ৰত হৈ আছে তেওঁলোকো এই যাত্ৰাপথৰ সহচৰ হ'ব বুলি আশা কৰাটো ভুল নহ'ব। লগতে অন্যধৰণৰ কথাবোৰো ইয়াত সোমাই পৰিব, যেনে, ছ'চিয়েল মিডিয়াৰ সৰ্বব্যাপ্ত দিশৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি সাহিত্য সভাৰ দ্বাৰা তেনে মঞ্চসমূহত শক্তিশালী আৰু কাৰ্যক্ষম উপস্থিতি বাঞ্ছনীয় বুলি অনুভৱ কৰা যায়। অসমৰ বা বাহিৰৰ চুকে-কোণে থকা সাহিত্য সভাৰ শাখাসমূহে কিধৰণৰ আঁচনি বা সভা আদি অনুষ্ঠিত কৰি ভাষা-সংস্কৃতিৰ মহিমাময় যাত্ৰাত নিষ্ঠাৰে খোজ দিছে বা কোনোবা অসম অনুৰাগী সদাশয় ব্যক্তিয়ে যদি ভাষা-সাহিত্যৰ উন্নয়নৰ বাবে মূল্যবান পৰামৰ্শ আগবঢ়াব বিচাৰিছে, তেওঁ যদি সাহিত্য সভাৰ দ্বাৰা নতুন খোজৰ কথা ক'ব খোজে, এইবোৰো আমি এনেবোৰ মঞ্চত আলোচনা কৰিব পাৰোঁ, যাতে সাহিত্য সভাখন আৰু অধিক জনমুখী হৈ পৰে, ইয়াত প্ৰতিধ্বনিত হয় অসমৰ গাঁও-ভূঁইৰ সাধাৰণ প্ৰজাৰ কণ্ঠস্বৰ, জাতীয় জীৱনত সাহিত্য সভাৰ ভূমিকাত তেওঁলোকো হৈ পৰে শক্তিশালী অংশীদাৰ আৰু জনকণ্ঠত অনুৰণিত হয়— 'আমি পথাৰৰ আলতীয়া মাটিৰেই সাজোঁ মৃত্যুঞ্জয়ী তাজমহল।' (হৰি বৰকাকতিৰ 'কোনোবা শীতৰ এটা বগা সন্ধিয়াত')

অসম সাহিত্য সভাৰ সভাপতি পদ শুৱনি কৰা ব্যক্তিসকলৰ প্ৰায় আটাইকেইজনৰ সাৰগৰ্ভ বক্তব্যত প্ৰত্যক্ষ আৰু পৰোক্ষভাৱে অসমীয়া জাতি গঠন প্ৰক্ৰিয়াৰ কথা কোৱাৰ সময়ত অসমৰ অৰ্থনৈতিক গাঁথনিৰ সৈতে সাহিত্য-

সংস্কৃতিৰ ভৱিষ্যতৰ প্ৰশ্নটো কেনেদৰে জড়িত হৈ আছে তাৰ সম্পৰ্কতো আলোকপাত কৰা হৈছে। ডঃ মহেশ্বৰ নেওগদেৱে ‘ভাত পালেহে মাত’ বুলি কৰা মন্তব্যই অৰ্থনীতিৰ সৈতে একোখন সমাজৰ ভাব-ভাষা, মাত-কথা বা সাহিত্য-কলাৰ ওতপ্ৰোত সম্পৰ্কলৈ আঙুলিয়াই দিছে। বিভিন্ন আলোচনা-বিলোচনা আদিতো এইধৰণৰ কথালৈ সঘন চৰ্চা চলা দেখা যায়। আমাৰ অৰ্থনৈতিক কাঠামোত থলুৱা লোকৰ ভাগ কিমান, কেনেধৰণে বেপাৰ-বাণিজ্য আদিত অসমীয়া মানুহ জড়িত হৈ পৰিছে, গোলকীয়কৰণৰ পৃথিৱীয়ে আনি দিয়া নতুন সম্ভাৱনাসমূহৰ দ্বাৰা আমি দেশীয় বা আন্তঃদেশীয় বজাৰত প্ৰৱেশৰ সুবিধাকণ আদায় কৰিব পাৰিছোঁ নে নাই, আমাৰ নিজা সম্পদবোৰৰ ব্যৱহাৰৰ মালিকানা আমাৰ নিজৰ হাতত আছে নে আনক সপি দি মাথোঁ আমি উপভোক্তাৰ ৰূপত আনৰ ফালে মুখ মেলি ৰৈ আছোঁ, আৰু নিজৰ জাতিটোৰ অৰ্থনৈতিক উন্নয়নৰ দাবীদাৰ হোৱাৰ পৰা আঁতৰত থাকি মস্তি মাৰি বৰচাহাবৰ ভূমিকাত অৱতীৰ্ণ হৈ অৰ্থনীতিৰ লগতে নিজৰ কৃষ্টি-সংস্কৃতি-সাহিত্যৰ সৌধৰ ওপৰত থকা আমাৰ এক্তিয়াৰ ক্ৰমশঃ আনৰ হাতত চমজাই দিবলৈ লৈছোঁ! এনেকুৱা ঘটনাবাজি আমাৰ বাবে দৈনন্দিন অভিজ্ঞতা হৈ পৰিছে যে মই চহৰৰ ডাঙৰ স্বপিং মলত সোমাইছোঁ, সজাই ৰখা ঠাইত মোক দেখুওৱা হৈছে সামগ্ৰীসমূহ, মই সুধিছোঁ পৰিচাৰিকাগৰাকীক মই বিচৰা বস্তুবিধৰ কথা আৰু তেওঁ হিন্দী ভাষাতে মোক দি গৈছে মোৰ বিভিন্ন প্ৰশ্নৰ উত্তৰ, কোনবিধ সামগ্ৰীৰ কেনে গুণ, কি বিশেষত্ব; আৰু মই গম পালোঁ তেওঁ অসমৰ থলুৱা যুৱতী, সুধিলোঁ— তুমি অসমীয়াত ক’বলৈ কিয় অসুবিধা পাইছা, তেওঁ চুচুক-চামাককৈ ক’লে যে কাষ্টমাৰৰ সৈতে অকল হিন্দীতে কথা কোৱাৰ আদেশহে তেওঁক দিয়া হৈছে আৰু অসমীয়া ভাষা উচ্চাৰণে তেওঁৰ চাকৰিটো কাঢ়ি নিব পাৰে। ঘটনাটোৰ গাভীৰ্য আশা কৰোঁ আপোনাৰ মন কৰিছে। অৰ্থনৈতিক মঞ্চৰ নিয়ন্ত্ৰণে কেনেদৰে কাঢ়ি নিব পাৰে আমাৰ ভাষাটো, আমাৰ মাত-কথাষাৰ। অন্য গ্ৰাহকৰ সৈতে কি ভাষাত কথা পতা হৈছে সেয়া মোৰ লক্ষণীয় নহ’বও পাৰে, কিন্তু অসমীয়া বা আন থলুৱাভাষী লোক এজনক নিজৰ ভাষাৰে উত্তৰ দিয়াত পৰিচাৰিকাগৰাকীৰ অধিকাৰ কাঢ়ি নিব খোজা এইধৰণৰ অভিজ্ঞতাক আমি নধৰিব লগা কথা বুলি ধৰিম, নে আমি উপলব্ধি কৰা উচিত হ’ব যে অৰ্থনীতিৰ সৈতে থকা ভাষা-সাহিত্যৰ কটকটীয়া সম্পৰ্ক আছে আৰু সেইমতে কাৰ্যপন্থা হাতত লোৱাৰ সময় হৈছে

বুলি নিজকে পতিয়ন নিয়াবৰ চেপ্তা কৰাৰো সময় আহিছে। এই বিষয়টো অতি চৰ্চাৰ প্ৰয়োজন আৰু সেইমতে কেনেধৰণে কামত আগবাঢ়িব পাৰি, তাকো সৰ্বাংগীনভাৱে ভাবি চাব লাগিব। বহুতে ক'ব খোজে যে বেপাৰ-বাণিজ্য বিষয়টোৰ অসমীয়া মানুহৰ মনস্তত্ত্বত প্ৰকৃততে স্থান নাই, কিন্তু চাবলৈ গ'লে ঐতিহাসিকভাৱে কথাষাৰ যুক্তিত প্ৰতিষ্ঠিত নহয়, কাৰণ পুৰণি অসমৰ সৈতে তিব্বত আদি দেশৰ বেহা-বেপাৰৰ সম্পৰ্ক থকাৰ কথা জনা যায়, বা উদাহৰণস্বৰূপে— অসম বুৰঞ্জীত পোহাৰীসকল গাঁৱে-ভূঞা নিজৰ কামত নিয়োজিত থকা আৰু জনজীৱনৰ প্ৰতি তেওঁলোকৰ সজাগতা ইতিহাসৰ মন কৰিবলগীয়া কথা। মন কৰক, ভগাৰজা জয়ধ্বজ সিংহই পলায়ন কৰা পথত পোহাৰী এগৰাকীয়ে কোৱা কথাষাৰ— ‘স্বৰ্গদেউ তুমি ইমানদিনে আমোদ-প্ৰমোদতে মত্ত থাকিলা, এই পোন্ধৰ বছৰে যদি দিবল'গা ঠাইত পোন্ধৰ চপৰা মাটিকে দিলাহেতেন’! বিভিন্ন লোককথাত বণিজত ব্যস্ত সদাগৰৰ কাহিনী, লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা, ভোলানাথ বৰুৱা আদিৰ দৰে স্বনামধন্য কাণ্ডাৰী ৰাজ্যৰ বাহিৰতো কাঠৰ ব্যৱসায়ত জড়িত হোৱা, মণিৰাম দেৱান চাহ উদ্যোগৰ সৈতে জড়িত হোৱা — আদি অলেখ নিদৰ্শনে বাণিজ্য বিষয়টো যে আমাৰ জাতীয় জীৱনৰ সৈতে সংলগ্ন হৈ আছিল, তাৰ ছবি দাঙি ধৰে। গতিকে বাণিজ্য-বেহাৰ প্ৰতি আমাৰ মানসিক অনীহা আছে বুলি নাভাবিব, বৰং এইক্ষেত্ৰত আমি শক্তিশালী ৰূপত নামি পৰিলেহে আৰু বৰ্তমানৰ প্ৰযুক্তিয়ে আনি দিয়া সা-সম্ভাৱনাৰ পিঠিত উঠি বজাৰত নিজকে স্থাপন কৰিলেহে অৰ্থনৈতিক মঞ্চত এক দৰ্শনীয় প্ৰভাৱ পৰিব। তেনেদৰে অসমৰ অতুলনীয় সম্পদৰাজিক সদ্ব্যৱহাৰৰ দ্বাৰা উদ্যোগৰ ক্ষেত্ৰত আগৰণুৱা হোৱাটো বাঞ্ছনীয়। কিন্তু মই ভাবোঁ আমাৰ বাবে এক অনন্য ‘অসম গ্ৰ'থ মডেল’ৰ কথা ভবা উচিত য'ত অসমৰ নিজস্ব সা-সম্পদবোৰৰ ব্যৱহাৰৰ ক্ষেত্ৰ সংযোজিত হ'ব লাগিব, যাতে আমাৰ প্ৰাকৃতিক প্ৰাচুৰ্য, সেউজ বাতাবৰণ, নদ-নদী, পাহাৰ-ভৈয়ামৰ স্বকীয় সৌন্দৰ্যত কোনো আঘাত নালাগে। যিকোনো ধৰণৰ উন্নয়নৰ আৰ্হি ইয়াত স্থাপন কৰাৰ দ্বাৰা আমাৰ একক প্ৰাকৃতিক ভাৰসাম্য বিনষ্ট কৰি পেলোৱাৰ সম্ভাৱনা নুই কৰিব লাগিব। অৰ্থনৈতিক উন্নয়নৰ প্ৰাথমিক খচৰাতে নিশ্চিত কৰিব লাগিব অসমৰ পানী-বায়ু-ভূমিৰ সৈতে থকা আমাৰ আত্মিক আৰু পাৰস্পৰিক সম্পৰ্কৰ মূল কথা আৰু সেয়াই হোৱা উচিত অসম আৰ্হিৰ উন্নয়নৰ

বিকল্প মডেল। অসমৰ সামগ্ৰিক অৰ্থনৈতিক উন্নয়নৰ এক খচৰাৰে আমি প্ৰস্তুত কৰি ল'ব পাৰোঁ অসম এজেণ্ডা। ইয়াৰ সাৰ্বজনীন পটভূমিতে সৃষ্টি হ'ব পাৰে 'ব্ৰাণ্ড অসম'! বাৰেপতি যি কথাষাৰ আমাৰ মাজত আলোচিত হয়, সেয়া হ'ল অসমৰ থলুৱা লোক কৰ্মবিমুখ মানসিকতাগ্ৰস্ত বুলি। বিষয়টোত কিছু পৰিমাণে সত্যতা আছে বুলিও ধৰিলে এটা অন্য দিশলৈও আমি আঙুলিয়াব পাৰোঁ, সেয়া হ'ল সম্প্ৰতি অসমৰ ভালেখিনি লোক ৰাজ্যৰ বাহিৰত বিভিন্ন কৰ্মত জড়িত হৈ আছে, তাৰে কিছুসংখ্যক ৰাজ্যৰ ভিতৰত নকৰা ধৰণৰ দৈনন্দিন শ্ৰমিক হিচাপেও কাম কৰি আছে, তাৰ দ্বাৰা আমি ভাবি ল'ব পাৰোঁ যে এক উচিত কৰ্মমুখৰ পৰিৱেশ আৰু পৰিস্থিতি সৃষ্টি কৰিলে হয়তো আমাৰ তথাকথিত কৰ্মবিমুখতাৰ পৰা পৰিত্ৰাণ পাব পাৰোঁ, উচিত কৰ্ম-সংস্কৃতিৰ বাতাবৰণ আনিব পাৰোঁ। সাংস্কৃতিক প্ৰমূল্যবোধৰ উপাদানে কেনেদৰে অৰ্থনৈতিক পৰিৱৰ্তন, পৰিবৰ্তনত প্ৰভাৱ পেলায়, সেই সম্পৰ্কত অৰ্থনীতি বিষয়ত মূল্যবান অধ্যয়ন হৈছে, সেইবোৰত দেখা গৈছে যে কামৰ প্ৰতি থকা মানসিকতা, বিশ্বাস আদিৰ পৰম্পৰাই কোনো এখন ঠাইৰ অৰ্থনৈতিক অগ্ৰসৰতাৰ যাত্ৰাত যথেষ্ট প্ৰভাৱ পেলায়, আৰু তেনেধৰণৰ উপাদানবোৰ ইতিবাচক হস্তক্ষেপেৰে উন্নয়নৰ কামত লগাব পাৰি। তেনেধৰণৰ চৰ্চাৰ কথা উনুকিওৱাৰ আৰু এটা কাৰণ আছে। সেয়া হ'ল আমাৰ ৰাজ্যত অৰ্থনীতি, সমাজনীতি, পৰিৱেশ সম্পৰ্কীয় আদি বিষয়বোৰৰ তথ্যমূলক বিশ্লেষণ আৰু অধ্যয়নত গুৰুত্ব দিয়া। কাৰণ, সেইবোৰৰ দ্বাৰা আমাৰ ৰাজ্যৰ গৰিমা বাঢ়ে, অসম নামৰ ভূমিৰ প্ৰতি বাহিৰৰ লোকৰো দৃষ্টি আকৰ্ষণ হ'ব পাৰে। সৰ্বভাৰতীয় প্ৰেক্ষাপটত অসমক দাঙি ধৰিবলৈ নামজাদা গৱেষক, প্ৰভাৱশালী বক্তা, ৰাজনীতিক, অৰ্থনীতিবিদ, সাহিত্যিক বা বিজ্ঞানীৰ অৱদান কোনেও নুই কৰিব নোৱাৰে। অৰ্থনৈতিক ক্ষেত্ৰত অসমীয়া মানুহৰ ভূমিকাৰ কথা কওঁতে মোৰ মনগৃহত বাৰে বাৰে টোকৰ মাৰিছে এখন ঠাইৰ এক পৰিচিত নামে— শূৱালকুছি— আজি লুইতৰ পাৰৰ সুবিশাল বাকৰিত থিয় হৈ আমি লক্ষাধিক সাহিত্য অনুৰাগী আৰু অসমপ্ৰেমী ৰাইজ একেলগে 'চিৰ চেনেহী মোৰ ভাষা জননী' ধ্বনিৰে আকাশ-বতাহত লহৰ তুলিছোঁ, ভিন্ন জাতিগোষ্ঠীৰ কলা-সংস্কৃতিৰ ৰামধেনুৰ ৰঙেৰে বৰ্ণালী আঁকিছোঁ। যিখন ঠায়ে দেশ-বিদেশত উজলাইছে অসমভূমিৰ নাম, সেইখন পুণ্যতীৰ্থ শূৱালকুছিৰ মাটি-পানীত অনুৰণিত হৈছে স্বাৱলম্বনৰ স্বাভিমানী ধ্বনি। পুৰণি আৰু আধুনিক

দুয়োৰে সংমিশ্ৰণত শূৰালকুছিয়ে দাঙি ধৰিছে আমাৰ অৰ্থনৈতিক বিকল্প আৰ্হি, ইয়াত আছে তাহানিৰ তাঁতশালৰ দোৰেপতি আৰু ঘূৰিছে আধুনিক কালৰ ববিন, নব্য আৰু পাৰম্পৰিক সমলৰ সমন্বয়ত মন চুই যোৱা ৰেচমী কাপোৰে জন্ম পাইছে, থিয় দি উঠিছে গৌৰৱ-স্তুভ। ইয়াৰ বোৱনীসকলৰ ফচল পৃথিৱীৰ দেশ-বিদেশে সমাদৃত হৈছে, নতুন প্ৰযুক্তিৰ সহায়ত অকল উৎপাদনেই বঢ়া নাই, বাঢ়িছে এই শিল্পৰ সৈতে জড়িত ব্যক্তিসকলৰ আয় আৰু বজাৰৰ প্ৰসাৰণ। বাণিজ্য আৰু উদ্যোগৰ ক্ষেত্ৰত অংশ লোৱাৰ এই হেঁপাহেই যেন ক'ব খুজিছে কমবিমুখিতা সংস্কৃতিৰ ধ্বংসময়ী আবেষ্টনীৰ বৃত্ত ভাঙিবলৈ একোৱেই কঠিন নহয়, যদিহে মনস্তত্ত্বত আহি পৰে কৰ্মকে ধৰ্ম বুলি লোৱাৰ লহৰ। এই ছেগতে মই শূৰালকুছিবাসী ৰাইজক মোৰ অন্তহীন কৃতজ্ঞতা প্ৰকাশ কৰিছোঁ, তেওঁলোকে মোক অনন্য মৰম-প্ৰীতিৰে ইয়াত আঁকোৱালি লোৱাৰ বাবে, কৃতজ্ঞতা জনালোঁ মই অসমৰ ৰাইজ আৰু বিশেষকৈ অসমৰ চুকে-কোণে নিষ্কাম-নিঃস্বার্থৰ ভাবধাৰাৰে সাহিত্যৰ অগ্ৰগামী যাত্ৰাক অহৰ্নিশে কায়ম ৰখা সভাৰ সদস্য-সদস্যাবৃন্দক, শূৰালকুছিৰ এই মঞ্চত মোক উপৰিষ্ট হোৱাৰ সুযোগ দিছে। এই ঠাইত থকা ধৰ্মীয় সাম্যভাবৰ ইতিহাসে অসমৰ ৰাইজক নিশ্চিতভাৱে প্ৰেৰণা যোগাই আহিছে, ই হৈ পৰিছে আমাৰ ৰাজ্যৰ এক নিদৰ্শনৰ স্থান।

আমি কৈ আছিলোঁ সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ সৈতে মজবুত অৰ্থনৈতিক ভেটিৰ সম্পৰ্কৰ কথা, উল্লেখিত হৈছে কৰ্ম-সংস্কৃতিৰ মানসিকতাৰ সৈতে কেনেদৰে জড়িত অৰ্থনৈতিক উন্নয়নৰ খচৰা। অৰ্থনীতিৰ শক্তিশালী ভেটিয়েই বহুত সময়ত নিৰ্ধাৰণ কৰে কিতাপৰ বজাৰ, কলা-কৃষ্টিৰ সামৰ্থ্য। পাঠকে বিচৰা কিতাপ এখন, অনুৰাগীয়ে সংগ্ৰহ কৰিব খোজা ছবি এখন, ভাস্কৰ্য এটা, শিল্পীয়ে সৃষ্টি কৰা গানৰ প্ৰচাৰৰ কাৰ্যসূচী— এইবোৰৰ বাবেও সাঁচা অৰ্থত অৰ্থৰ প্ৰয়োজন। অৰ্থনীতিৰ শক্তিশালী কাঠামো থলুৱাৰ হাতত থাকিলেহে এইবোৰ ইচ্ছাক বাস্তৱলৈ ৰূপান্তৰ কৰিবৰ সুযোগ আহি পৰে। বিদ্যালয়ৰ শিক্ষাৰ নিম্ন স্তৰসমূহতে শ্ৰেণীৰ পৰা বিদায় ল'বলগীয়া হোৱা যুৱক-যুৱতীসকলৰ মানৱ সম্পদখিনিক উন্নয়নৰ পথলৈ অনাৰ প্ৰয়াস চৰকাৰী আৰু সামাজিক দায়িত্ব হোৱা উচিত। বিভিন্ন প্ৰদেশত থলুৱা মানুহৰ নিয়োগৰ বাবে আছুতীয়াকৈ ব্যৱস্থা কৰাৰ কথা আমি শুনিবলৈ পাইছোঁ, তেনেদৰে আমাৰ প্ৰদেশতো আহ্বান আহিছে। ৰাইজেও যিকোনো কাম বা নিয়োজনৰ প্ৰতি স্বীকৃতি প্ৰদান কৰি সামাজিক মৰ্যাদাত স্থান দিয়াৰ

মানসিকতা গঢ়াৰ সময়। সময় হৈছে যুৱক-যুৱতীৰ নিয়োগৰ সম্ভাৱনা বঢ়োৱাৰ বাবে বিশেষ প্ৰশিক্ষণ আদিৰ ব্যৱস্থা কৰাৰ, যাতে এক শক্তিশালী অৰ্থনীতিৰ সুফলে চুই যাব পাৰে অসমৰ সাহিত্য-সংস্কৃতি আৰু কলাৰ জগতক ইতিবাচক ৰূপত। যিবোৰ থলুৱা উদ্যোগী বা অন্য অৰ্থনৈতিক প্ৰকল্পৰ ব্যৱস্থাপনাৰ জৰিয়তে যিসকল নিজৰ প্ৰয়াসত সফলকাম হৈছে, তেওঁলোকক নতুন প্ৰজন্মৰ যুৱক-যুৱতীৰ সৈতে একোখন মঞ্চত অভিজ্ঞতাৰ অংশীদাৰ কৰোৱাৰ লগতে সেই সফল কাহিনীবোৰো ৰাইজৰ বোধগম্যৰ বাবে সাহিত্য সভাই অন্যান্য সংস্থা বা সংগঠনৰ সন্মিলিত প্ৰচেষ্টাত আমাৰ ভাষাত দাঙি ধৰাটো এটা উল্লেখনীয় পদক্ষেপ হ'ব পাৰে। যি কৰ্মৰাজি আমাৰ দৈনন্দিন জীৱনৰ প্ৰতিটো খোজতে আৱশ্যকীয় হৈ পৰে, তেনেবোৰ বৃত্তি সম্পৰ্কতো সেইবোৰ পেছাত অভিজ্ঞ ব্যক্তিৰ দ্বাৰা আমাৰ ভাষাত কিতাপ ৰচনাৰ দ্বাৰা অসমীয়া ভাষাৰ আৱশ্যকীয় গ্ৰন্থৰূপ বৃদ্ধি কৰিব পৰা যায়। কিতাপবোৰ হয়তো ক্ষুদ্ৰ পৰিসৰৰ হ'ব পাৰে, কিন্তু তাৰ দ্বাৰা ৰাইজে হাতৰ ওচৰতে পাব পাৰে তেওঁলোকে প্ৰতিমুহূৰ্তে বিচাৰি ফুৰা কিতাপখনৰ বিষয়বস্তু, যাতে ইংৰাজী বা অন্য ভাষাৰ কিতাপৰ অন্বেষণৰ পৰা তেওঁলোক বিৰত হ'বলগীয়া হয়। দেখাত কথাবোৰ সৰু বিষয় যেন লাগিলেও ৰাইজে অসমীয়া ভাষাৰ কিতাপ এখন বিচাৰি পোৱাৰ ফলত ভাষাটো পঢ়াৰ এক ধাউতি গঢ় লৈ উঠিব বুলি আশা কৰিব পাৰি।

সাহিত্য সভাই বিদ্যায়তনিকভাৱে গৱেষণাৰ দিশত অসমৰ ভাষা-সাহিত্য, কলা-সংস্কৃতিৰ সম্পৰ্কত এক গধুৰ দায়িত্ব পালন কৰাৰ প্ৰয়োজন আছে। অসমৰ ভাষাৰ ইতিহাস, পুৰণি সাহিত্যৰ ৰূপৰেখা আৰু সেইবোৰত সন্নিবিষ্ট অসমীয়া পণ্ডিতৰ আহ্বান, অসমৰ সামাজিক বিবৰ্তনৰ ইতিহাস আদি বিষয়বোৰক লৈ সাহিত্য সভাই বিশ্ববিদ্যালয়সমূহৰ সহযোগত নতুন ধৰণৰ চিন্তা-চৰ্চা, পুথি প্ৰণয়ন, আলোচনা আদিৰ ব্যৱস্থা কৰি সেইবোৰ বিষয়ত অধ্যয়নৰ উৎসাহ দিব পাৰে। বিশেষকৈ অসমৰ ইতিহাসৰ অধুনাপি অপ্ৰকাশিত দিশবোৰত তথ্যগধুৰ আলোচনা হোৱা উচিত; যেনে, লাচিত বৰফুকনৰ শৰাইঘাটৰ যুদ্ধৰ সামৰিক কৌশল, অসমত নৌকা যুদ্ধৰ ইতিহাস আদি বিষয়ৰ সুচিন্তিত অধ্যয়ন হ'লে বিশ্বৰ নামী যুদ্ধ-কৌশলবিদৰ প্ৰসংগও আহি যাব পাৰে। ইতিহাসৰ গৌৰৱময় অধ্যয়ন, অসমৰ সামাজিক মূল্যবোধ আৰু বিবৰ্তন, একক বৈশিষ্ট্যৰ চৰিত্ৰসমূহ, অসমীয়া জাতি গঠন প্ৰক্ৰিয়াত থকা তেওঁলোকৰ ভিন্ন অৱদান আদি অকল

অসমীয়াতে নহয়, অন্যান্য জনগোষ্ঠীয় ভাষা, ভাৰতীয় ভাষা, ইংৰাজীতো আগবঢ়াই দিয়া উচিত, যাতে দেশৰ অন্য প্ৰদেশতো ইয়াৰ পৰিচিতি আহি পৰে আৰু স্কুল-কলেজৰ পাঠ্যপুথিত স্থান পাবলৈ সক্ষম হয়। বিভিন্ন বিশ্ববিদ্যালয়ত অসমৰ সমাজ-জীৱন, কলা-সংস্কৃতি, সাহিত্যৰ কেনেধৰণৰ গৱেষণামূলক প্ৰৱন্ধ সৃষ্টি হৈছে, অসমৰ প্ৰথিতযশা ব্যক্তিৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধাৰ্থে প্ৰতিষ্ঠিত 'আসন'সমূহ কেনেদৰে এই বিষয়ত কাম-কাজ চলাই কাৰ্যক্ষম হৈ আছে, সেইবোৰৰ খতিয়ান অসমৰ জনগণে জনা অতি প্ৰয়োজন হৈ পৰিছে, যাতে এইবোৰ প্ৰতিষ্ঠাৰ মূল উদ্দেশ্য আৰু লক্ষ্যৰ পৰা আমি ভ্ৰষ্ট নহওঁ। এনেবোৰ প্ৰতিষ্ঠানৰ গৱেষণাৰ পৰা উদ্ভূত ৰচনাসমূহ, অসম আৰু বাহিৰৰ পঢ়ুৱৈৰ সন্মুখলৈ অহা উচিত। অসমৰ মহাবিদ্যালয়, বিশ্ববিদ্যালয়সমূহৰ সৈতে সাহিত্য সভাই অন্যান্য বিদ্যায়তনিক বিষয়সমূহৰ সম্পৰ্কত নিয়মিত যোগাযোগৰ ব্যৱস্থাৰ দ্বাৰা কবিতা, গল্প, উপন্যাস, নাটক আদিৰ সন্মিলন অনুষ্ঠিত কৰিলে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ উপকাৰত অহাৰ লগতে নতুন প্ৰজন্মৰ প্ৰতিভাক আঁকোৱালি লোৱাৰ সুযোগ আহিব। সভাৰ এইধৰণৰ কাৰ্যাৱলীত নৱীন লেখকসকলক অগ্ৰাধিকাৰ দিয়া উচিত, তেওঁলোকৰ সৃষ্টিশীল প্ৰতিভাক উন্নীলিত কৰা সভাৰ প্ৰধান কাম হোৱাটো বাঞ্ছনীয়, কাৰণ তেওঁলোকেই ভৱিষ্যতৰ সাহিত্য সৃষ্টিত দেশে-বিদেশে আমাৰ সুনাম আনিব পাৰিব, বিশ্বৰ সাহিত্যধাৰাৰ সৈতে অসমৰ সৃষ্টিৰ ধাৰাক নিৰৱচ্ছিন্নভাৱে সংলগ্ন কৰি ৰাখিব। সাহিত্য সভাৰ প্ৰায়বোৰ কাৰ্যসূচী, অনুষ্ঠান আৰু সেইবোৰৰ ব্যৱস্থাপনাৰ দায়িত্বত নৱীন লেখকসকলক জড়িত কৰা অতি প্ৰয়োজন, তেওঁলোকৰ নতুন চিন্তা, সৃষ্টি, ধ্যান-ধাৰণাৰ প্ৰৱেশৰ হেতু সভাৰ দুৱাৰ-খিৰিকী উন্মুক্ত থাকিলেহে সময়ৰ সৈতে সভা আগবাঢ়ি যাব পাৰিব। অসমৰ নতুন কবি বা গল্পকাৰসকলৰ সৈতে অন্য প্ৰদেশৰ সাহিত্যকৰ্মীসকলৰ যোগাযোগ আৰু ভাব বিনিময়ৰ ক্ষেত্ৰত সভাই আগভাগ লোৱা উচিত, তেওঁলোকৰ উপযুক্ত গল্প-কবিতা-উপন্যাস আদিৰ প্ৰকাশৰ পথ সুচল কৰাটো সভাৰ অন্যতম দায়িত্ব বুলি ভবাটো যুগুত হ'ব, লগতে সেইবোৰ সম্ভৱ অনুযায়ী অন্য ভাষালৈ আগবঢ়াই নিলে অন্যভাষী পঢ়ুৱৈ অসমীয়া সাহিত্যৰ বৰ্তমানৰ ধাৰাৰ সম্পৰ্কে জ্ঞাত থাকিব পাৰিব। সাহিত্য সভাই মহিলা, যুৱ আৰু শিশুৰ সাহিত্য প্ৰতিভা বিকাশৰ সম্পৰ্কত ইতিমধ্যে ৰামধেনু, আকাশ, যুৱসংসদ, কুঁহি আদি অনুষ্ঠানৰ জন্ম দি এনেধৰণৰ ব্যৱস্থা হাতত লোৱাটো ৰাইজে জানে, এইবোৰ মঞ্চৰ কাম-কাজ ৰাইজৰ সন্মুখত অধিক ৰূপত দাঙি ধৰাটো প্ৰয়োজন,

যাতে মঞ্চসমূহৰ সফলতা-বিফলতাৰ অংশীদাৰ বুলি ৰাইজে অনুভৱ কৰে আৰু নতুনধৰণৰ পৰামৰ্শ আদি আছে। যিবোৰ অনুষ্ঠান-প্ৰতিষ্ঠান বা স্বয়ংসেৱী সংস্থা শিশু-যুৱ-মহিলাৰ সৃষ্টিশীল কাম-কাজ আৰু উন্নয়নৰ সৈতে জড়িত হৈ আছে, তেওঁলোকৰ লগতো কেনেধৰণৰ যোগাযোগৰ ব্যৱস্থা ল'লে সামূহিকভাৱে আমি আগবাঢ়িব পাৰোঁ সভাই তাক বিচাৰ্য বিষয় হিচাপে ল'ব পাৰে।

আগতেই উনুকিওৱা হৈছে যে অসম সাহিত্য সভাৰ কাৰ্যসূচীত অকল ভাষাৰ উত্তৰণ আৰু সাহিত্য সৃষ্টিৰ কথাই নাহে, কলা-কৃষ্টি-সংস্কৃতি বিষয়ো সভাৰ বৰঘৰত স্থান পাই আহিছে। সংস্কৃতিৰ কথা কওঁতে মই প্ৰসিদ্ধ পণ্ডিত উইল ডুৰাণ্টৰ কথাষাৰকে মনত পেলাওঁ যে সংস্কৃতি কেৱল মূৰত ভৰাই কঢ়িয়াই লৈ ফুৰিব লগা বস্তু নহয়, ই হ'ল নিজৰ জীৱনত যাপন কৰিবলগা বস্তু, ই কেৱল জ্ঞানৰ সঞ্চয় নহয়, ই হ'ল জীৱনৰ সংবেদনশীলতা বঢ়াবৰ কাৰণে তাৎপৰ্য গভীৰতৰ কৰিবৰ কাৰণে আৰু সংঘাত হ্রাস কৰিবৰ কাৰণে অভিজ্ঞতা, শিক্ষা, সংসংগ আৰু ভ্ৰমণৰ প্ৰয়োগ, ই হ'ল শিপ্তাচাৰ আৰু সহানুভূতিৰ স্তৰলৈ জ্ঞানৰ উত্তৰণ। সংস্কৃতিৰ এই মূল সংজ্ঞাতে সোমাই আছে আমাৰ সাংস্কৃতিক মঞ্চখনলৈ আহিব পৰা সাহিত্য সভাৰ ভূমিকাৰ কথা। আমাৰ সমাজ জীৱনত উদ্ভূত সাংস্কৃতিক ৰূপৰেখা বাহিৰৰ পৃথিৱীত সৰ্বতোপ্ৰকাৰে প্ৰতিফলিত কৰাৰ বাবে অসমৰ প্ৰতিজন সাহিত্য আৰু সাংস্কৃতিক কৰ্মীৰ ভূমিকা আছে। সত্ৰীয়া নৃত্যই ৰাষ্ট্ৰীয় ৰূপত স্বীকৃতি পোৱাৰ পিছৰে পৰা সৰ্বভাৰতীয় পৰ্যায়ত ইয়াৰ আদৰ বাঢ়িছে, গৱেষণা হৈছে, প্ৰশিক্ষণ কেন্দ্ৰত ইয়াৰ সমাদৰ বাঢ়িছে। তেনেদৰে অসমৰ জনগোষ্ঠীয় বৰ্ণিল লোকনৃত্য, লোকগাথাক দেশী-বিদেশী মঞ্চত আগবাঢ়াই নিয়াৰ প্ৰয়াস চলিছে। ভাৰতৰ কোনো কোনো লোকনৃত্যক— মণিপুৰৰ সংকীৰ্তন, বাৰখণ্ডৰ চাও নৃত্য, ৰাজস্থানৰ কালবেলিয়া নৃত্য আদিক— ইউনেস্কোৱে ইণ্টেঞ্জিবল সাংস্কৃতিক হেৰিটেজ ৰূপে স্বীকৃতি দিছে। অসমৰ বিছনাচেও তেনেধৰণে স্বীকৃতি পোৱাৰ সম্পৰ্কত চিন্তা-চৰ্চা কৰাৰ প্ৰয়োজন আছে, ইয়াৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় ডকুমেণ্টেচন লাগিব। বিহুৰ দৰে যিবোৰ বিভিন্ন জনগোষ্ঠীৰ কৃষিভিত্তিক উৎসৱ আছে, সেইবোৰৰ ক্ষেত্ৰত বিচাৰ কৰাৰ প্ৰয়োজন আছে। মাজুলীৰ মুখাশিল্প, গুৱালকুছিৰ বয়নশিল্পক অন্তৰ্ভুক্তিৰ বাবেও পদক্ষেপ ল'ব পাৰি। সাহিত্য সভাই এইক্ষেত্ৰত দিকনিৰ্ণায়ক ভূমিকা গ্ৰহণ কৰিব পাৰে। মাজুলিক হেৰিটেজ ক্ষেত্ৰ কৰাৰ প্ৰয়াস কিমান আগবাঢ়িছে তাক জানিবলৈও অসমৰ ৰাইজ যথেষ্ট আগ্ৰহী।

অসমৰ গাঁৱে-ভূঞা থকা বাদ্যযন্ত্ৰসমূহ, বিছনাচ আৰু বিহুগানৰ অধ্যয়নমূলক গ্ৰন্থ অকল নিজৰ ভাষাতে নহয়, ইংৰাজীতো প্ৰণয়ন কৰাৰ ব্যৱস্থা কৰিলে সাংস্কৃতিক সাহিত্যলৈ মূল্যবান অৱদান হ'ব বুলি ভাবোঁ। তেনেদৰে অসমৰ প্ৰাচীন আৰু বৰ্তমানৰ ভাস্কৰ্য শিল্পৰ সম্পৰ্কত গৱেষণামূলক গ্ৰন্থ ইংৰাজী আৰু অসমীয়াত প্ৰণয়ন কৰাৰ বাবে সাহিত্য সভাই তেনে কামৰ সৈতে জড়িত সংস্থা, চৰকাৰী পুৰাতত্ত্ব বিভাগ আৰু গৱেষকক অনুপ্ৰাণিত কৰা ভাল।

যোৱা এশ বছৰৰো অধিক কাল অসমীয়া ভাষা-সাহিত্যৰ উন্নতি আৰু প্ৰসাৰৰ কামৰ লক্ষ্যত অহৰ্নিশে লাগি থকা অসম সাহিত্য সভাই নিজৰ যাত্ৰাপথত এৰি থৈ অহা মাইল খুঁটিবোৰ সাধাৰণ ৰাইজৰ দৃষ্টিলৈ অনা আৰু বাহিৰৰ পৃথিৱীত এনে এক জাতীয় অনুষ্ঠান এটা বৰ্ণিল জাতিৰ বিভিন্ন ঘটনাপ্ৰবাহৰ সৈতে জড়িত হৈ পৰাৰ এক দীৰ্ঘ পৰিক্ৰমাৰ ইতিহাস সাৱলীলভাৱে গ্ৰন্থৰ আকাৰত আগবঢ়াই দিয়াৰ ব্যৱস্থা মনকৰিবলগীয়া। এই ঐতিহাসিক যাত্ৰাত সাহিত্য সভাৰ মঞ্চত কেনেধৰণৰ কাম-কাজৰ সূচনা হ'ল, কিধৰণৰ উৎকৃষ্ট প্ৰকল্প আদিয়ে জাতিৰ উত্তৰণত অৱদান আগবঢ়ালে, কেনেবোৰ যাত-প্ৰতিযাতৰ সন্মুখীন হোৱাত সভাৰ বলিষ্ঠ পদক্ষেপ স্মৰণীয় হৈ ৰ'ল— এইবোৰৰ বৃত্তান্ত লিপিবদ্ধ কৰাৰ ফলত অকল নতুন প্ৰজন্মৰ বাবেই নহয়, ইয়াৰ ইংৰাজী সংস্কৰণে বাহিৰৰ প্ৰদেশত, আন্তৰ্জাতিক মঞ্চত শ বছৰীয়া জাতীয় অনুষ্ঠানটোৰ সম্পৰ্কত জ্ঞানোদয় ঘটাব। এইখিনিতে মনলৈ আহিছে যে সোতৰ শতিকাৰ ফৰাচী একাডেমীৰ দৰে অনুষ্ঠান আজি আটাইৰে জ্ঞাত, ভাৰতৰ উত্তৰ-পূবৰ এটা জাতীয় অনুষ্ঠানৰ জ্ঞান আমি আনক দাঙি ধৰি এনে মহিমামণ্ডিত ৰাইজৰ আবেগৰ অনুষ্ঠানক আগবঢ়াই দিব লাগিব। ইউনেস্কোৱে স্বীকৃতি দিয়া ইণ্টেঞ্জিবল কালচাৰেল হেৰিটেজৰ শাৰীত অসম সাহিত্য সভাকো স্বীকৃতি দিয়াৰ কথা গুৰুত্বসহকাৰে ভাবিব পৰা যায়।

এটা কথা ঠিক যে সাহিত্য সভাই ল'বলগা বা ইতিমধ্যে কাৰ্যকৰী কৰি অহা আঁচনিবোৰে পূৰ্ণাংগ ৰূপ পাবলৈ নিশ্চিতভাৱে ধনৰ প্ৰয়োজন, নহ'লে ধন-বিত নাইকিয়া নিধিৰাম চৰ্দাৰ হৈ শূন্যতে গদা ঘূৰাই থাকিলে কৰিবলগীয়া কামৰ ভাষ্য মাথোঁ ফুটুকাৰ ফেনহে হ'ব পাৰে, তাতকৈ আগ নাবাঢ়ে, আৰু তাৰ ফলত সাহিত্য সভাৰ প্ৰতি মানুহৰ আস্থা আৰু বিশ্বাস টুটি অহাটো ধুৰূপ। সেইবাবেই কেইবাগৰাকী স্বনামধন্য সভাপতিৰ অভিভাষণত আৰ্থিক পৰিৱেশ টনকিয়াল কৰাটোত গুৰুত্ব আৰোপ কৰা আমি পাই আহিছোঁ। তৎসত্ত্বেও এই বিষয়টো

এতিয়াও উপযুক্তধৰণে সমাধান হোৱা নাই। বিত্তৰ দিশটো সঠিকভাৱে শক্তিশালী কৰি নুতুলিলে পৰিকল্পিত কামবোৰৰ কাৰ্যকৰীকৰণ অসম্ভৱ। কথাটো দুই ধৰণে আলোচিত হৈ আহিছে। ৰজাঘৰীয়া অনুদান সম্পৰ্কত সাহিত্য সভাৰ এক বিশেষ দাবী থকাৰ কথা কোৱা হৈছে, কোৱা হৈছে সভালৈ উপযুক্ত পৰিমাণত এনেধৰণৰ বিত্তীয় সহায় নিয়মিত ৰূপত যোগান ধৰাৰ সম্পৰ্কত এক স্থায়ী নীতিৰ কথা। বহুতো শুভাকাঙ্ক্ষীয়ে এই কাৰ্যৰ দ্বাৰা সভাৰ কাৰ্য্যক্রমণিকাত অথথা পৰোক্ষ হেঁচা আহিব পাৰে বুলি মাজে সময়ে কোৱা শুনা যায়। কিন্তু এই শংকা বা সংশয়ৰ বিৰুদ্ধে ক'ব পাৰি যে সাহিত্য সভাৰ বিষয়ববীয়াই অনুষ্ঠানটোৰ স্বতন্ত্ৰতা বৰ্তাই ৰাখিব বুলি দৃঢ়মনা থাকিলে কোনেও তাত ৰাজনৈতিক প্ৰভাৱ আহিব পাৰে বুলি ভবাটো ঠিক নহ'ব, কাৰণ চৰকাৰী দান-অনুদান সাহিত্য সভাৰ দৰে জাতীয় অনুষ্ঠানলৈ আগবঢ়োৱাটো চৰকাৰী ঘৰৰ বাবে জাতীয় দায়িত্ব আৰু এই বিত্ত সাহায্যটো কোনো ব্যক্তিশেষৰ সম্পত্তি নহয়, এয়া ৰাইজৰ কৰ-কাটলৰ দ্বাৰা সংগ্ৰহ কৰা ৰাজহুৱা ধন, তাৰে কিছু অংশ ৰাইজৰ সাহিত্য-সংস্কৃতি-ভাষাৰ উত্থান-উন্নয়নত ব্যয় কৰাটো ৰাইজৰ দাবী হ'ব পাৰে, তাত ঋণ লেখীয়া কোনো চৰ্তাৱলী আহিব নোৱাৰে, তেনে কিবা এটা হোৱাৰ সম্ভাৱনা দেখিলে অকল সভাই নহয়, ৰাইজেও প্ৰতিবাদ কৰিব লাগিব। দ্বিতীয়তে, সভাখন যিহেতু অসমৰ ৰাইজৰ অনুষ্ঠান, জাতিপ্ৰেমী লোকৰ যথাসম্ভৱ দান-বৰঙণিৰ বিষয়টো আমি পিছলৈ ঠেলি দিব নোৱাৰোঁ। আজীৱন সদস্য হোৱাকে ধৰি অন্যান্য ধৰণেও ৰাইজে সভাৰ কোষাগাৰ শক্তিশালী কৰি তুলিব পাৰে। পূজা বা বিহু সমিতিসমূহে তেওঁলোকৰ খৰচ নোহোৱা পুঁজিৰাশিৰ পৰা কিছু অংশ সভালৈ আগবঢ়োৱাৰ দস্তৰ এটা যদি আমাৰ মাজত জনপ্ৰিয় হৈ পৰে বা অন্যান্য উৎসৰ পৰ্বণৰ সময়ত সংগৃহীত ধনৰ পৰাও যৎকিঞ্চিৎ অসমৰ ভাষা-সংস্কৃতিৰ ভাল কামবোৰৰ বাবেও আগবঢ়াই দিয়া যায়— কথাবোৰ এনেদৰেও সামূহিক ৰূপত ভাবি চাব পাৰি, লাগে মাথোঁ জাতিৰ হকে কিবা এটা কৰাৰ দুৰন্ত অতীপ্পা। ভালেমান সময়ত সভাৰ বিৰুদ্ধে ধন সদ্ব্যৱহাৰ হোৱা-নোহোৱাক লৈ প্ৰশ্ন উত্থাপন হোৱা দেখা যায়, হিচাপ-নিকাচৰ ক্ষেত্ৰত স্বচ্ছতাৰ কথা কোৱা যায়। এনেধৰণৰ বিষয়কো সভাই গুৰুত্বসহকাৰে লৈ ধনৰ জমা-খৰচ জাতীয় কথাবোৰ স্বচ্ছতাৰে কৰাৰ ওপৰত নজৰ দিয়াৰ প্ৰয়োজন আছে। আজীৱন সদস্যভৰ্তি, দান-বৰঙণি আদি আধুনিক প্ৰযুক্তিৰ সহায়ত অনলাইন

কৰাৰ ব্যৱস্থাৰ কথা ভবাটো সময়োপযোগী হ'ব। ৰাইজৰ বৰঙণি বা অন্যান্য উৎসৰ পৰা অহা ধনৰাশিৰ সৎ ব্যৱহাৰ হোৱাটো সভাৰো কাম্য আৰু সেইবোৰ বিষয় ৰাইজৰ জ্ঞাতাৰ্থে আগবঢ়াই দিব পাৰিলে আস্থা আৰু বিশ্বাস গঢ় হ'ব। লগতে আগৰ কিছু অভিভাষণত উল্লেখ কৰাৰ দৰে ৰাজ্যৰ উদ্যোগখণ্ডৰ প্ৰতিষ্ঠানসমূহে যুটীয়া প্ৰচেষ্টাৰে সভাৰ আঁচনিসমূহ ৰূপায়ণত আগবাঢ়ি অহাটো উচিত হ'ব, ইয়াৰ বাবে সাহিত্য সভাই এওঁসকলৰ অধীনত থকা কৰ্প'ৰেট ছ'চিয়েল ৰেছপনচিবিলিটীৰ বিভ্ৰাটযোগান আঁচনিসমূহৰ সম্পৰ্কত আলোচনা কৰিব লাগে আৰু সেইবোৰৰ দ্বাৰা আঁচনিৰ ব্যয় পূৰণত মনোনিৱেশ কৰাটো ভাল হ'ব বুলি মই বিশ্বাস কৰোঁ, ইয়াৰ দ্বাৰা তেওঁলোকে সাহিত্য সভাই লোৱা বা পৰিকল্পনা কৰা বিভিন্ন আঁচনিত বিভ্ৰাট অংশীদাৰ হ'বলৈ পালে তেওঁলোকৰ সামাজিক সম্পৰ্কত যোগাত্মক প্ৰভাৱ পৰিব— কাৰণ এইবোৰ আঁচনিৰ জৰিয়তে অসমৰ বিভিন্ন ভাষা-ভাষী লোকৰ স্বার্থ সংৰক্ষিত হ'ব, বিভিন্ন জনগোষ্ঠীৰ লোকৰ মাজত মধুৰ সম্পৰ্কৰ সেতু গঢ়ি উঠিব।

বিজ্ঞান মানসিকতাৰ ভেটি গঢ় কৰি তুলিবলৈ বিজ্ঞান সাহিত্যৰ এক গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা আছে। বিশ্বৰ বহুতো দেশৰ দৰে ভাৰতৰ বিভিন্ন ৰাজ্যত আৰু অসমৰ কোনো কোনো অংশত থকা অন্ধবিশ্বাস আৰু কু-সংস্কাৰৰ ফলত প্ৰতিবছৰে বিভিন্নজন অত্যাচাৰ বা হত্যাৰ সন্মুখীন হোৱাটো সৰ্বজনবিদিত। এইবোৰ ঘটনাত অধিকাংশ মহিলাই জীয়াতু ভুগিবলগীয়া হয়। অসমতো মাজে-সময়ে এনেধৰণৰ ঘটনা ঘটি সংবাদ মাধ্যমৰ পৃষ্ঠালৈ অহা আমি পাইছোঁ। এয়া অকল গৰিহণাৰে যোগ্য বুলি ক'লে নহ'ব, এইধৰণৰ ঘটনাই ৰাজ্য হিচাপে অসমৰ অপবাদেই নহয়, নিৰীহ লোক এনেদৰে সামূহিক কু-সংস্কাৰৰ ফলত মৃত্যু হোৱাটো আজিৰ আধুনিক যুগৰ সমাজব্যৱস্থা, সামূহিক বিশ্বাসত কোনোধৰণে খাপ খাব নোৱাৰে। এনেবোৰ কু-সংস্কাৰ আৰু অন্ধবিশ্বাসৰ বিৰুদ্ধে ৰাইজক সজাগ কৰাৰ হকে ২০০১ চনতে আমি অসম আৰক্ষীৰ ফালৰ পৰা 'প্ৰহৰী' নামৰ এক প্ৰকল্পৰ জন্ম দিছিলোঁ, য'ত সমাজৰ সজাগ ব্যক্তি, চিকিৎসক, সামাজিক কৰ্মী, বিজ্ঞান ক্লাব, মহিলা সমিতিৰ যৌথ মঞ্চই অসমৰ গাঁৱে-ভূঞা এনে সামাজিক ব্যথিৰ বিৰুদ্ধে আগবাঢ়ি যোৱাৰ সংকল্প লৈ জনসজাগতা আদিত মনোনিৱেশ কৰাৰ ব্যৱস্থা কৰা হৈছিল। সুখৰ কথা যে আমাৰ ৰাজ্যত সামাজিক কু-সংস্কাৰবোৰৰ বিৰুদ্ধে এক শক্তিশালী জনমত গঢ়ি উঠিছে, সংবাদ মাধ্যমত, লেখাত ইয়াৰ বিৰুদ্ধে প্ৰতিবাদী কণ্ঠ

অনুৰণিত হৈছে। বিজ্ঞান সাহিত্যৰ ব্যাপ্তিৰ দ্বাৰা এনে ব্যাধিৰ বিৰুদ্ধে বিজ্ঞান মানসিকতাৰ পৰিৱেশ ব্যাপ্ত কৰি তোলাৰ প্ৰয়োজন আছে। সহজ বিজ্ঞানৰ পৰিভাষাৰে সাধাৰণ ৰাইজৰ বাবে লিখা কিতাপৰ অতি প্ৰয়োজন, এনে প্ৰয়াসে নিশ্চয় নতুন কথা এটা জনাৰ বাবে, দৈনন্দিন জীৱনৰ বাবে আৱশ্যকীয় বিজ্ঞানৰ আহিলা-সঁজুলিৰ অ-আ-ক-খ ৰ সৈতে পৰিচয় হোৱাৰ বাবে এখন অন্য ভাষাৰ কিতাপলৈ সততে হাত মেলি দিবলগীয়া হোৱা প্ৰৱণতা ৰোধ কৰাৰ বাবে পদক্ষেপ বুলি বিবেচিত হ'ব। এনেদৰেই আমাৰ নিজৰ ভাষাৰ ব্যৱহাৰ আমাৰ প্ৰাত্যহিকতাৰ সৈতে সংযোজিত কৰাৰ পৰাৰ ব্যৱস্থা হ'ব বুলি আশা কৰিব পাৰি, কিশোৰ-কিশোৰীৰ বাবে বিজ্ঞানৰ সৈতে এনাজৰী গঢ়াৰ ই এক উত্তম উপায় হ'ব। এইধৰণৰ কামত বিজ্ঞান সমিতি, কলেজ-বিশ্ববিদ্যালয়ৰ সক্ৰিয় ভূমিকা আদৰণীয় হ'ব। অসমৰ পৰিৱেশ সংৰক্ষণ, চাহ খেতি, বনজ সম্পদৰ বিষয়ত কৰা আলোচনাপাতি ৰাইজৰ মাজলৈ লৈ যোৱা উচিত, যাতে ৰাজ্যখনৰ এইবোৰ অনন্য সম্পদৰ জ্ঞানে আমাৰ বাবে আনি দিয়ে এক গৌৰৱৰ ভাব। কল্পবিজ্ঞান ৰচনাৰ ক্ষেত্ৰতো নতুন লেখকক প্ৰেৰণা দিলে সাহিত্যৰ এই দিশত অগ্ৰগামী হ'ব পৰা যায়, তাৰ দ্বাৰা বিজ্ঞান সাহিত্যলৈ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ আগ্ৰহ বঢ়াৰ সম্ভাৱনা প্ৰবল হয়। অসমৰ পঢ়ুৱৈ ৰাইজৰ বাবে পাহু ছিৰিজ বা ৰংমনৰ দস্যু ভাস্কৰ ৰহস্য ছিৰিজৰ দৰে কিতাপসমূহ এতিয়াও অতি আদৰৰ। এটা সময়ত আমি এইবোৰ কিতাপৰ নতুন খণ্ড এটাৰ বাবে অতি আগ্ৰহেৰে প্ৰতীক্ষা কৰিছিলোঁ, পঢ়ুৱৈ ৰাইজে এইবোৰ পঢ়ি আহুদিত আৰু আত্মহাৰা হৈছিল, এনেধৰণৰ কাহিনীৰ সম্ভাৰ লৈ ৰাজ্যৰ বাহিৰৰ পৰা অহা অন্য ভাষাৰ গ্ৰন্থসমূহৰ বাবে এইবোৰ কিতাপে সৃষ্টি কৰিছিল এক প্ৰতিদ্বন্দ্বিতা। কিন্তু আজি ভালেমান বছৰৰ পৰা আমি এনেধৰণৰ নতুন গ্ৰন্থসম্ভাৰৰ অভাৱ মন কৰিছোঁ। ন-পুৰণি লেখকে সাহিত্যৰ এই দিশটোত অৱদান আগবঢ়োৱাৰ অৱকাশ আছে।

বহু সময়ত শুনা যায় যে গৰিষ্ঠসংখ্যক নতুন প্ৰজন্মৰ যুৱক-যুৱতী সাহিত্য সভাৰ মঞ্চলৈ আহিব নোখোজে, সভাৰ কাম-কাজৰ সৈতে জড়িত হ'বলৈও তেওঁলোকে অনীহা প্ৰকাশ কৰে, আৰু ইয়াৰ বাবে সাধাৰণভাৱে দোষ জাপি দিব বিচৰা যায় তেওঁলোকৰ ওপৰত। এই বিষয়টোত সাহিত্য সভা আৰু ইয়াৰ বিভিন্ন শাখাসমূহৰ বিষয়ববীয়াই মুক্ত মনেৰে বিশ্লেষণ কৰি চোৱা উচিত। সাম্প্ৰতিক কালত আমি দেখিছোঁ যে এইসকলৰ ভিতৰত বহু প্ৰতিভাৱান যুৱক-যুৱতী

সাহিত্য সৃষ্টিত নিৰন্তৰ মগ্ন হৈ আহিছে, নিৰৱচ্ছিন্নভাৱে তেওঁলোকে আলোচনী-বাতৰি কাকত আদিত লিখা-মেলা কৰি আহিছে, চলাই আহিছে অসমীয়া ভাষা-সাহিত্যক নতুন প্ৰযুক্তি-কৌশলৰ জৰিয়তে সময়ৰ সোঁতত আগবঢ়াই নিয়াৰ দুৰন্ত প্ৰয়াস— নীৰৱে, একাগ্ৰতাৰে বা সৰু-সুৰা সংগঠনৰ জৰিয়তে। তেওঁলোকক সাহিত্য সভাৰ গৌৰৱময় প্ৰভাই কিয় চুব পৰা নাই, কি কাৰণে তেওঁলোকে সভাৰ মঞ্চক এলাগী কৰি ৰখাৰ মানসিকতা প্ৰদৰ্শন কৰিছে, সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ বিকাশ আৰু অৰ্চনা যদি তেওঁলোকৰ আৰু সাহিত্য সভাৰ সমূহীয়া লক্ষ্যই হয়, কিহৰ ফলত এক কৃত্ৰিম ব্যৱধান সৃষ্টি হৈছে— এই কথাবোৰৰ এক বাস্তৱিক আৰু বস্তুনিষ্ঠ বিশ্লেষণৰ অতি প্ৰয়োজন। ক'ৰবাত এনেধৰণৰ কথা হৈছে নেকি যে যুগৰ এইসকল ভাষা-সাহিত্যৰ অনুৰাগীৰ বাবে সাহিত্য সভাৰ বৰষৰত সময়ৰ সৈতে খাপ খোৱাকৈ নতুন ধ্যান-ধাৰণাৰ বতাহৰ চাল-চলনৰ দুৱাৰ ৰুদ্ধ কৰি ৰখা হৈছে। এই ক্ষেত্ৰত সাহিত্য সভাৰ সমূহ বিষয়ববীয়াই ন-কৈ চিন্তা কৰাৰ প্ৰয়োজন আছে, প্ৰত্যেকখন শাখাই এইসকল যুৱক-যুৱতীৰ ইচ্ছা-আকাংক্ষাৰ কথা হৃদয়ংগম কৰা উচিত আৰু তেওঁলোকৰ সৈতে আলাপ-আলোচনাত বহি নতুনক আদৰি লোৱা মানসিকতাক প্ৰশ্ৰয় দিলেহে অসমৰ যুৱক-যুৱতীয়ে ভাষা-সাহিত্যৰ দুৰ্জয় গতিক সমুখলৈ ধাৰমান কৰাত অংশীদাৰ হ'ব পাৰিব আৰু তেওঁলোকৰ অৱদানে আনি দিব সাহিত্য সভালৈ অধিক গতিশীলতা।

সম্প্ৰতি আমাৰ গদ্য সাহিত্যত অসমীয়া মানুহৰ বুৰঞ্জী, চাহ জনগোষ্ঠীৰ সামূহিক জীৱন, অন্যান্য জনগোষ্ঠীৰ ৰীতি-নীতি আদিৰ দৰে ৰচনা দেখিবলৈ পোৱাটো এক সুখৰ কথা। নতুন সমাজৰ চেতনাৰে উদ্বুদ্ধ সমাজমুখী সাহিত্যৰ ৰচনাসম্ভাৰ হেম বৰুৱাদেৱৰ ভাষাত— যুগৰ আহ্বান, এয়া কোনো কবি-সাহিত্যিকে অস্বীকাৰ কৰা সহজ কথা নহয়, তেওঁ উল্লেখ কৰিছে যে যুগধৰ্মৰ লগত সাহিত্যৰ জোন-বেলিৰ সম্পৰ্ক, সাহিত্যৰ পোহৰ ঘাইকৈ যুগৰশ্বিয়ৈ যোগায়, সাহিত্য আচলতে চিৰঞ্জয়ী প্ৰতিবিশ্ব। কথাষাৰে বৰ্তমান যুগত আৰু অধিক গুৰুত্ব পাইছে, এনেধৰণৰ লেখা এক সমাজ বিবৰ্তন আৰু বিকাশৰ দস্তাবেজৰ দৰে হৈ পৰে। আমি ভাৱোঁ সমাজ জীৱনৰ সাম্প্ৰতিক ধাৰা আৰু প্ৰবাহৰ বিষয়ত এনেধৰণৰ তথ্যগধুৰ বিশ্লেষণাত্মক গদ্য ৰচনাৰ অতি প্ৰয়োজন। মন কৰা যায় যে ঐতিহাসিক পটভূমিত যিকোনো কথাৰ পূৰ্ণ মূল্যায়নত এইবোৰ গদ্যৰ মূল্য আছে, বাণীকান্ত

কাকতিদেৱৰ কথাষাৰো মনলৈ আহিছে যে সকলো জাতীয় আৰু মহাজাতীয় উত্থানৰ প্ৰচেষ্টাক সাহিত্যৰ বতাহে বনপোৰা জুইক সহায় কৰাৰ দৰে সহায় কৰে, সাহিত্যৰ ওপৰত প্ৰতিষ্ঠিত হ'ব নোৱাৰিলে ই যুগমীয়াকৈ তিষ্ঠিব নোৱাৰে— কথাখিনিয়ে আমাক সাহিত্যৰ সৰ্বব্যাপী ভূমিকালৈ আকৌ এবাৰ মনত পেলাই দিছে। শ্ৰেষ্ঠ সাহিত্য সৃষ্টিত আহি পৰা উপাদানসমূহৰ অন্যতম হ'ল অভিজ্ঞতাৰ সম্ভাৰ, হিয়া আৰু মগজুৰ সমন্বয়, আৰু এইবোৰক সাৰোগত কৰি লেখক এজনৰ জীৱন বীক্ষণ। অসমৰ লেখকেও এই উপাদানসমূহৰ দ্বাৰা চালিত হৈ সমাজ জীৱনৰ প্ৰতিচ্ছবি প্ৰতিফলিত কৰি আহিছে আৰু আমাৰ জাতীয় জীৱনৰ সৈতে জড়িত বিষয়সমূহ পাঠকৰ বাবে দাঙি ধৰিছে। অসমৰ বাহিৰৰ বিভিন্ন মঞ্চলৈ এইবোৰ সৃষ্টি আগবাঢ়ি গ'লে অসমৰ জনজীৱনৰ সাম্প্ৰতিক দিশ, সমস্যা আৰু সম্ভাৱনাৰ বিষয়ে আলোচনা হ'ব পাৰে, ই ভৌগোলিক সীমাৰ বাহিৰত আমাক প্ৰতিষ্ঠিত কৰাত বৰঙণি যোগাব। অসমৰ মানুহ, বৰ্ণময়ী জাতীয় সম্ভাৰ, আমাৰ ইচ্ছা-অভীপ্সাক আমিহেই আগ্ৰাসী ৰূপত বাহিৰত দাঙি ধৰিব লাগিব, সৰ্বভাৰতীয় পৰ্যায়ত আমাৰ কথা ক'ব পৰা ব্যক্তি, অৰ্থনীতি-ৰাজনীতি, সমাজনীতিৰ পণ্ডিত, বিজ্ঞানী বা অন্যান্য নাম থকা পুৰুষৰ সৃষ্টি আমিহেই কৰিব লাগিব, যাতে দেশৰ প্ৰেক্ষাপটত অসম নামৰ প্ৰদেশৰ নাম আহে, বহুল স্বীকৃতি লাভ কৰে, কেৱল আমাক অন্য মানুহে 'পান্তাই' নিদিয়ে ধৰণৰ হীনমন্যতাৰ কুচকাৱাজ কৰি তাল-আফাল লগাই থাকিলেই আমাক ওপৰলৈ উধাবলৈ দিব বুলি ভবাটো মুৰ্খৰ সৰগত বাস কৰাৰ লেখীয়া কথা মাথোঁ। ভাষা-সাহিত্যক আমি কেনেদৰে চহকী কৰি আগলৈ নিম, অন্য প্ৰতিদ্বন্দ্বী ভাষাৰ মাজৰ প্ৰতিযোগিতাত এয়া আমাৰ বাবে হৈ পৰিছে এক প্ৰত্যাহ্বান। নিজৰ ভাষাটো ব্যৱহাৰ কৰা, কোৱা, পঢ়া, লিখাৰ অনুশীলনত তাক ধাৰাল কৰি ৰখা, বিভিন্ন ভাষাৰ আগ্ৰাসনৰ পৰা ইয়াক আহত নোহোৱাকৈ সুস্থ দেহেৰে আঙুৰাই যোৱাৰ যাত্ৰাপথৰ মানচিত্ৰত অসমৰ প্ৰত্যেক ভাষিক জনগোষ্ঠীয়ে একাত্মীয়তাৰে আৰু পৰস্পৰৰ মাজত আস্থা-বিশ্বাসৰ সূত্ৰে একগোট হৈ অৱদান আগবঢ়োৱাৰ প্ৰয়োজন আছে। যাত্ৰাৰ লক্ষ্য হ'ব লাগিব স্পষ্ট, চিৰ চেনেহী ভাষা জননিক আনৰ সৈতে প্ৰতিযোগিতাৰ দৌৰত সন্মুখ শাৰীত বহুওৱাৰ সংকল্প। মনলৈ আহিছে লুই কেৰলৰ অজান দেশত এলিচৰ

(৩৬)

কাহিনীত এলিচে মেকুৰীটোৰ পৰা পথৰ সন্ধান ল'ব বিচৰা কথাটো— মেকুৰীটোৱে কৈছে যে গম্ভব্য স্থল ঠিক কৰি লোৱা, তাৰ পিছতহে কোনপথে যাবা, সেই পথৰ উত্তৰ আহে। সেই পথৰ নিৰ্দেশনা আহিছে অসমক ভাল পোৱা প্ৰতিজন সাহিত্যানুৰাগী, প্ৰতিটো ভাষিক জাতি-জনগোষ্ঠীৰ পৰা। সাহিত্যৰ সৃষ্টিয়ে ইয়াক প্ৰেৰণা যোগাইছে, ঘোষণা কৰিছে যে কোনো জাতিৰ মনোভাব উন্নত কৰিবলৈ সাহিত্যৰ যিমান শক্তি, আন কাৰো সিমান নাই, কিন্তু সেই উদ্দেশ্য সিদ্ধি কৰিবলৈ হ'লে সাহিত্য সাহসিয়াল হ'ব লাগিব, এনেদৰে কৈছিল সূৰ্য্য কুমাৰ ভূঞাদেৱে। সমাজ এখনত থকা নিৰ্ভীক, সমাজ সচেতন, বুদ্ধিজীৱীৰ সংখ্যায়ে তাৰ লক্ষ্যপ্ৰাপ্তিৰ উমান দিয়ে। পঢ়িছিলোঁ, ফ্ৰান্সৰ ৰাষ্ট্ৰপতি ডিগলে জন এফ কেনেডীক কৈছিল যে এটা সময়ত কোনো এটা জাতি জাগি উঠিলে যিমনেই শক্তিশালী নহওক লাগিলে, কোনো শক্তিয়ে মনৰ ইচ্ছাক বাধা দিব নোৱাৰে আৰু সেই মনৰ অভীপ্সা অসমৰ এতিয়া বেজবৰুৱাদেৱৰ ভাষাত ক'বলৈ হ'লে, 'দেশৰ সাহিত্যই মোৰ হৃদয়ৰঞ্জণ, মোৰ দেশৰ ভাষাই মোৰ কাণত কুলিৰ কাকলি কুজন'।

প্ৰতিনিয়ত আমি থিয় হওঁ যুগৰ নতুন ধ্যান-ধাৰণা, শংকা, সংশয়, সম্ভাৱনাপূৰ্ণ প্ৰত্যাহ্বানৰ। এইবোৰৰ মাজত প্ৰবাহিত সত্যৰ সন্ধান আৰু মানৱতাৰ বিজয়গানৰ স্ৰোতধাৰাত সাহিত্যৰ সৃষ্টিকাৰীয়ে অৱগাহন কৰি সমাজলৈ আগবঢ়াব লাগিব অজেয় মানুহৰ জীৱন যাত্ৰাক মহিমাময় কৰি ৰখাৰ দস্তাবেজ, সঠিক পথনক্সা। বিশ্বাস আৰু সংশয়ৰ দোমোজাত ব্যাহত নহওক সাহিত্যৰ মানৱীয় কাঠামো, সত্যৰ সৰলতাই হওক সাহিত্যৰ অন্বেষণ—

এনে এক বিশ্বাস আৰু প্ৰত্যয়েৰে, আগবাঢ়ি যোৱাৰ বাবে আপোনালোকৰ অকুণ্ঠ সহায়-সহযোগিতা কামনা কৰিলোঁ। আহক, একেলগে আটায়ে অসম সাহিত্য সভাৰ বিজয় যাত্ৰাৰ অংশীদাৰ হওঁ—

আপোনালোকলৈ পুনৰ নমস্কাৰেৰে—

কুলধৰ শইকীয়া